

«БЪЛГАРИЯ» излиза въ сръб-  
да и сѣбота.

Голишната цѣна прѣдплатена  
е у Цариградъ 150 гр. въже  
а вънъ отъ Цариградъ 200 гр.  
кайме или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

# БЪЛГАРИЯ

Писмата които се отнасятъ  
до Редакціята надписватъ се  
до Драгана Цанкова.

Лицата у които става подпис-  
ката, отговарятъ за Вѣстникътъ.  
Нищо не се плаща за какво  
то се вънѣсти въ «България».

## ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Галата.—Въ Търново: у Г-на П. Кисимова, въ Шу-  
менъ у г-на Митко Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Илевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Сла-  
вова, въ Казоферъ у г-на Х. И. Х. Дилова, въ Сливенъ у г-на Г. Димчева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у  
г-на Георгия Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мако Стоянова, въ Котелъ у г-на Сав-  
ва Димовски, въ Джумалъ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Симоковъ у г-да Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Япакіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Ха-  
скаю у г-на Христогула Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у  
г-на К. Държеловицъ, въ Сивдѣво у г-на Минья Раткова, въ Бургасъ у г-на Койчъ Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчогу, въ Руссе у г-на Петра Зла-  
това, въ Гюргево у г-да Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-да Бр. Добровича, въ Варна у Г-а Т. Х. Тухевъ и Съд. въ  
Б уорещъ у г-на Иваца Минцова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у г-на Шопова.

### УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Неспоразумѣніето на нашити Бъл-  
гари въ цариградъ начнува да дава  
плодовети си. Нашити читатели вече  
видѣха какво става въ Шуманъ. Дне-  
съ могатъ да видатъ какво става въ  
Софія. Прочее тия примѣри ще се  
подражаватъ. Да даде Богъ други Бъл-  
гарски градове да не представятъ по-  
лошо зрѣлище отъ Шуманското и Со-  
фінското.

О! Ако нашити Българи въ цари-  
градъ бѣха разумни хора, и ако н-  
махме само единъ епископъ който да  
обыча народътъ си и да се бои отъ  
Бога, съдѣствуваніето на нашата на-  
родность не би сѣ повредила.

И нека нашити Българи въ цари-  
градъ да не се сърдятъ като говори-  
мъ за неразуміето имъ и най повече  
за лишението имъ отъ едно положе-  
ніе. Да подбудятъ едно движеніе ме-  
жду Българскитъ народъ за да го из-  
вадятъ изъ рѣцѣти на гръцити и по-  
слѣ да се оттеглятъ отъ това движе-  
ніе, тѣ не правятъ ли на нашитъ наро-  
дъ повече зло отъ колкото не му  
направила самити гръци? Какъ това?  
ето го:

За какво служиха злоупотребленіа-  
та, грабителствата, симоніството, го-  
неніята, предателствата, и клеветни  
на гръцити? Тѣ послужиха, вѣчни бла-  
годаренія на Божіята промисль! да  
събудятъ нашити Българи, да ги при-  
ближатъ и стеснятъ единъ съ другъ

и най послѣ да ги раздѣлятъ отъ  
гръци ти.

Изъ това раздѣленіе веднѣжъ извър-  
шено какво остава да се прави?  
**ТРЕБАШЕ СИЧКИТИ ЕПАРХІИ  
ДА СЯ СЪЕДИНЯТЪ ВЪ ЕДНО  
ТѢЛО ЧРЕЗЪ ЕДНА ІЕРАРХІЯ.**

Прочее, нашити Българи които има-  
ха честь—съ благодареніе го припо-  
знаваме—да подбудятъ едно голѣмо  
движеніе въ сичка България и да дадж-  
тъ първи примѣръ на раздѣленіето  
направили ли нѣщо за да утвърдятъ  
това раздѣленіе, за да го направятъ за  
полза на нашитъ народъ и за да съ-  
ставятъ нашити Българи на единъ  
само народъ? Не. нищо не направи-  
ха.

нека кажимъ повече; като не напра-  
виха нищо, тѣ ще ни направятъ слѣ-  
дъ малко повече зло отъ колкото гръ-  
цити не ни сѣ направили до сега.  
Защото като пѣматъ никакъвъ нача-  
льникъ и като не се подбужда отъ ни-  
дѣ, съкоя епархія ще се парѣди ба-  
шибозушки.

Повече има, раздорътъ ще избухни  
слѣдъ малко между това башибозушко  
стадо. Защото не е възможно да н-  
матъ много врѣмя същото мнѣніе.

Прочее, какво ще се случи тога-  
ва? Ще се случи що то голѣмити  
башибозушки стада да се раздѣлятъ  
на помалки башибозушки тѣла; и тѣй  
като се раздробяватъ отъ день на день

повече, като зематъ разни шярове е-  
дни отъ други, нашити Българи не ще  
можатъ вече нищо да направятъ, не  
ще можатъ вече никакъ да се сгово-  
рятъ, не ще се обичатъ, не ще се  
познаватъ, съ една дума ще се из-  
губятъ.

Обаче какво полесно има отъ да се  
упази нашитъ народъ отъ това голѣмо  
злощастіе? Нека кажимъ повече; ка-  
кво полесно има отъ да се ползуваме  
за свършеното въскресеніе на нашитъ  
народъ, отъ онова което е за не-  
го смъртни ударъ.

Като нашити Българи слѣдоваха  
примѣрътъ на Цариградскити Българи,  
защо тия послѣднити не пратила из-  
веднѣжъ повѣнъ едно окръжно писмо?  
Защо не начъртахъ една програма на  
която главнити членове да бѣдатъ:

1° Цѣло и вѣчно отдѣленіе отъ  
гръцката патриарха.

2° Цѣло испѣждане на сичкити гръ-  
цки владци които сѣ въ България;

3° Съединеніе между сичкити бъл-  
гари за поставяніето на една кано-  
ническа народна іерархія;

4° Общо задѣженіе да не рѣня-  
ватъ нищо безъ знаніето на други-  
ти.....

Нъ, отъ пѣманіето на една такава  
программа, какво се случи сега, и  
каково ще се случва съкога? Ето го:  
Като наши българи незнаятъ каква  
обща мѣрка да зематъ, или подобръ



като неможатъ да зематъ една обща мѣрка защо то пѣматъ кой да ги съвѣтува, кой да ги води, ще комыслятъ един да си промѣнятъ вѣрата, други да си отдѣлятъ отъ гръцкити, тия да си споразумѣятъ съ гръцката патрикана, оныя съ епископнѣти.

Съ една дума, тѣй или онѣй, нѣй не ще си надѣжимъ вече на насъ си, нѣ ще надѣжимъ на другото, не ще ни погълнатъ изведиждъ, нѣ малко по малко.

Вижте на примѣръ какъ нашити Българе въ Софія ся даватъ сами на владыката да ги яде, когото гръцката патрикана е пратила тамъ за да търгува съ съвѣстѣта имъ и да смучи кръвѣта имъ.

Като видѣ че ще го испаднатъ изъ Софія и че нашити тамъшни българе ще ся управляватъ слѣдъ малко отъ единъ български владыка, членъ отъ нашитѣ народна іерархія, тоя владыка какво направи? Ще направи:

1-о Поставяніето на нашата народна іерархія за Софія невъзможно;

2-о Ще възбрани нашити българи въ Софія да влѣзатъ въ голѣмото народно общество за да помогнатъ на тѣхната смѣтка и да ся ползуютъ за тѣхна смѣтка отъ плодови на това голѣмо общество;

3-о Ще упазнѣ и задържи въ Софія едно силно положеніе дѣто гръцко-то вліяніе ще спънува сичко което ще можимъ да направимъ додѣ намѣримъ новъ случай за да влѣзимъ въ покити му;

4-о Ще служи за шпионинъ и за таенъ агентинъ на гръцката патрикана която безъ съмнѣніе сж е сговорила съ него, и която за заслугити които тя ще приеме или които ся надѣва да приеме ще му плаща онова което нашити българи въ Софія му откъснатъ или негли ще му прости суммата съ която този епископъ купи епархіята си.

5-о Дѣ е доказателството че този епископъ не сж е сговорилъ съ Кара-теодориди и съ сичкити други които направихъ новити нареди?

Наистинна споредъ новити нареди епископнѣти трѣба да зематъ единъ айджъ когото съкоя епархія ще плаща Прочее като ся съгласява съ нашити Българе въ Софія за единъ айджъ, какво прави тоя епископъ? Той тура въ дѣйствиѣ, искусно и за своя смѣтка наредити които ся изработихъ въ това гръцко събраніе изъ което толко внимателно исключихъ нашити Българе.

Чудно е какъ нашити българе не разумѣха лукавствата на тоя епископъ! И да не ни кажатъ че тоя епископъ сж е закълнялъ че не е съгласенъ съ Кара-Теодориди и съ другити които направихъ наредити. Защото нѣй ги бихме питали отъ кога клятвата е за гръцкія епископъ едно свято задѣженіе да казва истината.

И отъ друга страна, защо да ся исключаватъ предварително изъ средоточіето на българскій народъ? Защо да става въ Софія раздоръ за въ ползъ на гръцкити? Защо да прѣобрашатъ Софія на фанаріотска крѣпостъ отъ дѣто фанаріотити ще можатъ да препятствуватъ на сичко което можимъ да направимъ, и да ни клеветятъ предъ Султанѣтъ?

Най послѣ ако е истина че тоя епископъ ся е съгласилъ съ Кара-теодориди, фанаріотити не ще ли направятъ отъ примѣра на Софійскити едно оржѣе повече противъ осталото отъ българскіятъ народъ?

Още единъ пжъ, коя ще е причината на сичкити злощастія които ще ся излѣятъ врѣхъ българскіятъ народъ? Причината ще е неспоразумѣніето и недѣятелността на нашити Ц-градски българе, които сж видятъ да не сж ся добръ обходили до сега за да сж обхождатъ по злѣ отъ сега; или подобръ, които неправятъ нищо тогава когато врѣмято е критическо и когато щастіето на нашитъ народъ може да зависи отъ една само дума, отъ едно само дѣло.

*Прошеніе което ся подаде на Великия Везиръ въ Руссе, отъ страна на представителити на Търновската каза.*

## ЕГО ВЫСОКОПРЕВЪСХОДИТЕЛСТВУ ВЕЛИКОМУ ВЕЗИРЮ

покорна и смиренна жалба!

Долноподписанитѣ представителѣ на христіанскитѣ жители на Търновската каза, Вѣрнѣйшіи подданицы на Высоката порта, съ настоящето си приходямы смиренно да извѣмъ предъ Ваше Высоконевосходительство несклазанната наша радость и признателность къмъ държавный прѣстолъ, зарадъ непрестаннытъ отечески и неосыпны за насъ грѣхи и спасеніе на държавнѣйшія и милостивѣйшія нашъ царъ и отецъ Султанъ Абдулъ Меджидъ Ефендимсь, когото всевышній Богъ да съхрани длголѣтень на царскія престола, и царството му да бѣде мирно и непобѣдимо во вѣки.

Като сме убѣждены въ неоцѣненнытъ за насъ попеченія на Высокото царско правъ припадамы съ настоящето си предъ позѣтъ на милостивы нашъ царъ и Отецъ и молиме да обьрне милостивытъ си царски свѣтлы очи врѣхъ нуждытъ на вѣрноподданныя свой народъ и приеме благосклонно съблюдуемытъ смиренны наши прозбы:

Подтверденіето и признаніето на Българската Іерархія отъ Ч. Правит. за което отъ време сме молили и молимъ Высокото Ц. Пр-в. чрезъ Българското общество и нашы тамъ представителѣ.

Прескърбно ные да глѣдамы, че попеченіето на Ч. Ц. Пр-в. за да усягори бѣстѣя, живота и имота на сичкити съ подданицы остава тщетно, и убѣствата, обьрнѣ и другитѣ насилія продължаватсе и сставатъ доро до днесъ противъ отеческата воля на милостивы нашъ царъ, безъ да сж способны мѣстнытъ власти да прекъснатъ тѣзи безчеловѣчны разбойничества. Между тѣмъ по судопроизводството не може да стане никакво удовлетвореніе на обиденитѣ; когато че и при явны доказательства на повинностьта ѣскать са свидѣтели за станалото ѣзъ безлюдно мѣсто, убѣйство (обиръ) или насиліе. Ако ли повинныя ся случи турчень за каква да е судебна работа, то пакъ въ тосъ случай свидѣтелството (шахатлъка) на христіанитѣ



не са приема.

Чували сме толкова пъти че Милостивият наш цар, дигналъ ангариѣ, а ний и до днесъ теглимъ ангариѣ, не само по селата и по къра кого глѣ сръшине турчентъ, но и въ сръдъ пладне вѣтрѣ въ касабитѣ.

Кога ся случи нѣкой да ся яви, за да си промѣни вѣрата, молимы иджраата му да става по конониаме то на Ц. Хати-Хумаюнъ.

Ашера да ся продава рано съсъ време за да може народа, като тучко са пожене да върхътъ за да не става снопато зъакъ.

За Русоматы на свинетѣ умолявамы да бл гоизволи царството да са смилн надъ сиремасыгѣ и да заповѣда, щото русомата нмъ да бжде какго е было отъ ветхо време.

За лозята, понеже нашитѣ вина не сж отъ таквози качество, щото да ся продаватъ като стока на вѣнъ по скелитѣ, но половината ся употрѣбляватъ тука, а косура ставатъ зъанъ отъ климата. За туй молимы, гюмрюка нмъ да си остане на ветхото махту.

Отъ работената стока, която ходи за граница да са намали отъ гюмрюка й, и да са патовари на суровата стока.

Тѣже и покорѣйне умолявамы В. Высокопревосходительство да представи благосклонно горѣ-изложенитѣ наши вѣрно подданчески прозбы предъ Държавѣйшия и милостивия нашъ самодержавѣйшии Султанъ, и когото Всевишній Богъ да Ви хараже много години за благоденствіето и тишицата на сичкитѣ вѣрны царски подданицы, които непрестанно молимы Всевишняго Бога за здравіето на Н. Императорско Величество и премъдритѣ неговы министры и чиновцы.

Вашего высокопревосходительства

Смирѣйшии раба

Жители Търновски съ казите, Вѣрнѣйши подданицы на Высохата Порта.

## ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИ РАБОТИ.

### Цариградъ

1860 14/26 Юлія.

Ако вѣрваме тукашнитѣ Българи—нъ не; тукашнѣ егонети треба да рѣчешъ, защото егонетитѣ не сж никакъ за вѣрваніе—ако вѣрваме тукашнитѣ егонети. рѣшеніето,

на вѣроисповѣдніятъ Български вѣпросъ чака лѣ връщаніето на Н. В. Великіятъ везиръ. Нъ по злошастіе ный сме упитали доста много цариградскіятъ егонизмъ за да туряме уваженіе въ тѣхнитѣ думанія; ный вѣрваме своитѣ си убѣжденія.

Доброго вѣрмя послѣдува съкога бурата. То си е толко истинно щото неможе да ся откажи. Великенското приключеніе избухна распрострѣ ся, удобри ся и днесъ за днесъ и ный не знаимъ лѣ сме, дѣ ся намираме. Тишицага владѣй тамо дѣто требува дѣятелность, съгласіе, постоянство. Нито единъ вѣтрѣ нма да поклати сръцата, нито една искра да ги распали.

Чія е погрѣшката? На старитѣ които искатъ да угояватъ егонизмѣтъ си, а на младитѣ които на тѣхъ оставиха работата. Кой знай още дали казваме право; егониститѣ искатъ да нмъ ся кланяме. Нъ ный знаимъ че нито сж достойни да ся говори за тѣхъ и най повече въ единъ Български изглѣдъ.

Бакто и да е надѣждата не ся купува съ пари. Като егониститѣ думатъ тѣй, трѣба да чакаме. Только православни чакатъ на Ерусалимъ по пасха та за да видятъ че пада Свѣтилъ Нурѣ. Негли и нашитѣ егонисти ше свалятъ нашата Іерархія отъ небото, наедно то ся знай съ единъ патриархъ които не ше е наследникъ нито на свѣти Петра, нито на 280 папи.

Новинитѣ които пріехме отъ България сж до 10 Юлія.

Пріехме отъ Силистра, 4 Юлія, нови подробности за приключеніето на 11 Маія. Както известявахме, мюсюверникѣтъ на гагаузинѣтъ хаджи Георгія излѣзълъ на бѣло и благодаренія на Н. Пр. Ибрѣямъ нашии Българи можни да намѣрятъ правдина предъ очитѣ му. Истинна е че нѣколкома отъ градоначалницитѣ претърпели горчивитѣ слѣдствія на тѣмъ музевирлицѣ; нъ крайното рѣшеніе сичко сличава.

Основата на гагаузскитѣ музевирлицѣ е толко безвѣстна що то заслужва да ся изложи. Празникѣтъ на св. Кирила и Методія не благодарилъ, виднѣя, Силестренскитѣ Гагаузи. По три часѣтъ презъ ношъта единъ отъ тѣхъ, хаджи Георги отишълъ при Ц. Пр. Ибрѣямъ наша и му казалъ че Българи н сж споразумѣли съ Сърбитѣ и Черногорцитѣ за да ся поддигнатъ противъ Императорското правителство. Приложилъ още че отъ него вечеръ бунтъ шѣ зачене. Предъ такава единъ клеветѣ вѣвѣреніе то на нашии измамено, Н. Пр. заповѣдалъ на царскитѣ войски да обикалятъ улицитѣ презъ ношъта и проважда бѣлюкъ баніятъ да дигни два-

ма отъ градоначалницитѣ, Г. Г. Радя и Миния. Представени предъ управителѣтъ; тѣ му рассказали предмѣтътъ на тържеството за което сж предуготовлявалъ народѣтъ.

Какво треба да приложилъ при тѣмъ грѣцки музевирлицѣ? Първи пѣтъ не е дѣто виждаме това: то е единъ навикъ който отличя грѣцитѣ и който доказва варварскитѣ нмъ и скотскитѣ нмъ сръца. Императорското правителство е доста сито отъ тѣхнитѣ клевети и сичкото зло кое то теглимъ и сме теглили, ни дохожда отъ това племя на което сжществаніе то е обезчестено отъ беззаконія.

Денѣтъ на Българскитѣ просвѣтителѣ св. Кирила и Методія сж празнувалъ трѣжествено въ Чирпанъ. Какъ и на съкадѣ и въ Черпанъ, тоя празникъ ся увѣнчалъ съ пехвърляніето на името на фанариотинѣтъ. Имято на Н. В. Султанѣтъ сж радосно споменало и горещи молитви сж отправили до севиниѣтъ за дѣлоденствіето му. На водосвященіето което станало въ училището единъ ученикъ казалъ словото врѣхъ предмѣтътъ на тържеството и врѣхъ нужиността на една народна Іерархія.

Мрьсотиитѣ на Пиротскіятъ фанариотилъ Антима, изложени въ послѣдніятъ нн брой, сж потвърдяватъ днесъ отъ една дописка 4 Юлія. Предъ такива беззаконія, Пиротчани изгубили вече търпѣніе и сички граждани наедно съ сички селяни ся договорили и рѣшили:

1о Да явятъ на Пиротскіятъ царски мезлишѣ, че за напрѣдъ не познаватъ тоя извергъ за владика; 2о че чрезъ мезлишѣтъ нма да трѣсятъ отъ него честѣта на жени, невѣсти, момѣ, калугерци и момчета, съ които правилъ сичко що правятъ Велеяминъ и компания 3о Онъ закуповалъ бегликъ, юшуръ, сръчнитъ идрт. и глобилъ сиротинята безчеловѣчно. Сега народѣтъ ше си иска назадъ тѣмъ пари.

Това рѣшеніе прилага дописникѣтъ нн е работа извършена. Нъ толко е истинна че чорбаджитѣ сж създадени да не ся съгласяватъ за нищо, що то е чудно да си намѣрятъ градове дѣто сичкитѣ издѣно да удобратъ една постѣпка или мѣрка. Отъ тамъ работата остава спѣната и непріятелитѣ нн побързи, но съгласни и по умни отъ насъ ся ползватъ съ драго сръце. При това нѣма нѣе народни чувства неслъгаснитѣ прилагатъ предателството. Първата нмъ грижа е да заслѣнятъ народѣтъ. Това условіе веднажъ изпълнено интригати нмъ, клеветитѣ нмъ начуватъ и слѣдъ мако онова което сж е



захванало за общо добре става за общо зло.

Такива сж мнозина отъ нашити чорбаджии, такива сж пѣкоцина отъ Пиротскити чорбаджии и имено Х. Видинъ, сину Х. Петъръ и Кола Кокаловъ. Дописникътъ ни мисли че ако не глѣжатъ нищо отъ владиката Антипа, тѣ не би си покривали очиги и не бы траяли като волове, кога глѣдатъ че Антипъ обезчестява явно женити пмъ и дѣцата имъ и съблация сырогинята.

Наистина, жално е да пишимъ и да разказваме такива работи, и най повече да ги правимъ.

Единъ Русенецъ ни забѣлжава равнодушнѣто на съотечественицити си въ народнитѣ работи и не одобрява тѣхната недѣятелностъ. Тѣ сж лѣжатъ отъ притворити уста на фанариотинѣтъ си Синесия и ся възвръщатъ на лицемѣрнитѣ му общанія. Отъ негова страна, фанариотинѣтъ ся старай съкакъ да въведе несъгласіе по между имъ и да обрѣни общата работа на личенъ интересъ.

Коварниятъ Синесій, говори дописката кажи Русенци, като види че вий вършите нѣкоя обща и полезна работа, той съ лисическіятъ си поглѣдъ праща тайни лѣжчи до лѣ докара да станѣ личенъ интересъ; и до тосъ начинъ посѣва по между ви несъгласіе което става причина на токоу вредѣ въ общеполезнитѣ ви распри. Малко ли сж прихитри които доказватъ това Синесиево коварство? Русенци! не мислете че подъ ония чѣрни епископски дрѣхѣ ся крий човѣкъ който ви мисли доброто. Не! излѣгани сте. Тамъ ся крий не човѣкъ нѣ змѣя, която тайно излива силенъ ядъ отъ сърцето си.

Тия забѣлжанія сж праведни и точни. Днешнитѣ обстоятелства до толко промѣниха състояніето ни щото, туря ни противъ грѣцкитѣ владии, въ едно критическо положеніе, ний имаме да ся боримъ не противъ злоупотребленіята и притесненіята имъ, нѣ противъ лигави ти имъ добрини и змѣйниги имъ сладки думп. Днесъ е врѣмѣто да покажемъ че сме достѣйни да стоимъ срѣщо беззаконни, беззавни, раскошни чудовища, ла, днесъ, когато подлогътъ ни праведенъ отъ само себѣ си, ни дава съкаква смѣлость Горко ни! ако, слѣдъ едно нечаяно и злостно несполучваніе, ний испаднимъ да търпимъ срамътъ който ще произлѣзе. И тогава послѣднитѣ срамъ ще е поголѣмъ отъ првѣятъ.

Пріеаме отъ Железникъ, 18 Маія, отъ Аларджанската махла подробности за тържественото граздуваніе на святи Кириа и Методія, частно въ тая махла. Като гово-

рихме по прѣди изъ общо за това тържесте и за приключеніето което го посѣдвало не полезно е да повтаряме онова което знаемъ.

Тържеството сж заключило, както съкога, съ едно слово, изрѣчено отъ учителѣтъ г. Ивановъ и което училищнитѣ епитропи, отъ страната на махленцити си, ни покорно молятъ да му дадемъ мѣсто въ листѣтъ си Обширността на вѣстникѣтъ ни не ни позволява да го обнародваме и ний ся надѣваме че Българскити Книжници ще го пріематъ съ голямо благодареніе; и най повече сега когато г. Бурмовъ ся оплакува че учителити не му пращали материалъ.

Ний ще сме любопитни да научимъ зашто когато книжичити бѣха въ рѣцѣти на други редактори, ученити Българи до толко ги улѣснявахъ съ материалъ щото артисваше. Тоя въпросъ, не можимъ да го рѣшимъ сами. Дали ще нѣкой отъ телелѣйско пусто горе да ни дойде на помощъ?

Състояніето на работити въ Ловечъ е наистина отъ най окаянитѣ. Въ тоя градъ, толко препоръчителенъ едно врѣмѣ за ревността си и родолюбіето си, сичко ся пожертвува за частни интереси, за ниски страсти. Чобаджии, тоя класъ, който глѣда сичко за себѣ, не може оше да раздѣли чорбаджилѣтъ. Разногласіята, напустити припрни, нищо за общото добро, тия сж заниманіята имъ. Учебнитѣ заведения, безъ учители, безъ ученици, клеятъ въ една небрежва развала и показватъ злостна пустиния. Нито единъ отъ чобаджии не ся намира да земе въ уваженіе това плачевно състояніе. Ако нѣкой отъ младити, отъ поразумнити, отъ безинтереснитѣ, подаде гласътъ си, изведиждъ тая таифа отъ празни, несползени недостойни хора които въ Ловечъ наричатъ чорбаджии, го изявява като противъ на сичко, дору и на правителството. Подобни на животното което нито яде месото нито го дава на другото, тѣ държатъ юздити на сичко, безъ да оставятъ работити да напредватъ.

Нѣма средство да имъ ся говори за общо добро; ако работата не нахрани интересътъ имъ, тя ся глѣда като никаква, като несъобразна съ законитѣ. Съвѣтити, поученіята не намиратъ никакво пріеманіе отъ тѣхъ и никакъ отзивъ въ сърцата имъ.

Колкото за владиката, той е живъ типъ на фанариотити. Вѣсто да подкани тамошнитѣ Българи да тргнатъ по стѣпки на царградскити, той имъ ся показалъ противенъ чрезъ едно фанариотско поведеніе. На 15 Юнія, въ недѣли, П. Пр. Г. Иларионъ слу-

жилъ и запозилъ единъ селянинъ, толко неученъ колкото може да бѣде единъ селянинъ. На литургия вѣсто да подражний припѣрътъ на токо наши единородци, той го потѣпкатъ. Не е пия то на П. В. Султанѣтъ което П. Н. спомяналъ, нѣ онова на фанариотинѣтъ, Григора, Търновскіятъ митрополитъ. Кой не може да откѣе въ тая постѣпка сговорѣтъ който съществува между Григора и Илариона.

Това е състояніето на работити въ Ловечъ. Владика и чорбаджии съгласно дѣствуватъ противъ училищата, съгласно ся стараятъ да ги опустошатъ. Владика и чорбаджии ни даватъ измѣненіята на едно противонародно зрѣише на което сабѣствіята налагатъ толко очевидно тяжестѣта си.

Треба това да престани ведѣждъ за съкога. Ловчанѣ разумѣватъ вредата която произлиза, и единъ денъ негли ще я остѣятъ потежка. Ако чорбаджии не можатъ отъ многото си заниманія отъ частнитѣ си интереси, да вършатъ подлози отиосителни за общината, нека даждъ тая служба на други. Аколи не, тѣ сж виновати предъ нашитѣ очи и предъ очитѣ на нашити Българи.

Яболскіятъ икономъ П. Ф. за когото и другъ пѣтъ сме говорили казвалъ че было грѣхота да ся отхвърли пмято на грѣцкитѣ патриѣ изъ цѣрковнитѣ книги. Ако бѣше казалъ че е грѣхота Българити да присѣчатъ приходить на грѣцкитѣ патриѣ, ний быхми одобрили това мнѣіе.

Единъ другъ попъ въ Софія проповѣдалъ почти същото въ една мехеня. Изалъ на око Н. В. Султанѣтъ. Нѣ бързати шопи го наградилѣ и тоя попъ щелъ да бѣде твърдъ злостенъ ако една скритна врата не сж намѣрила за да помогни на бѣганіето му.

## КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ СОФІЯ

1860 Юнія 5. За допълненіе на Софійска дѣлопись щж Ея кажи, че Великенското въ Цариградъ приключеніе, или събытіе, найде ни у насъ въ Софія най добъръ отзивъ и всеобщо одобреніе. Името на грѣцкый патриѣрхъ нѣма векъ да са спомемува у цѣрквы-тѣ наши и селскы отъ никого, а на сичкити градскы и селскы попове и игуменѣ са наръча строго отъ страна на Българскѣта община, отъ сичкый народъ, да споменуватъ името на Милостивѣйшии нашъ каръ Султана Абдулъ-Меджида Хана. Както отъ тогава, така и до днесъ кога въ Цѣрква ся чуе името на царѣтъ, сичкитѣ Българе у-



сердно повтарят: да е живъ!

Владиката нашъ отъ самото начало на Гръко-българския въпросъ исповѣда явно, че Българетъ иматъ пълно право да си тражатъ своето. Заседно съ Софійскити Българе онъ протестува противъ рѣшеніето на така-нареченото народно при гръцката патриаршія събрание. За българската църква у Цариградъ изброи доброволно пожертвование отъ 7500 гроша. Днесъ пригнани у Митрополіята сички граждани и имъ прѣдаде колкото пари до сега е събралъ отъ Марта мѣсяца отъ ембаици, вулди, Владычнина, освѣтвяване църквы, рѣкопозагане свещеници и други владышки приходы. Онъ изяви желаніе както тая сума, така и отъ днесъ за напредъ що са събира отъ Владышки приходы сичко това да стои у една особенна касса и да са записва отъ кого, кога и за що, що са зема. Тая касса Владиката прѣдава на общината Българска, която има да постави отъ своя страна единъ вѣренъ човѣкъ върху тая работа. Владиката предоставяся на общината да му плаща отъ тая касса толкова, колко она наиде благословно, и да слѣдува въобще у сичко така, както желасе общината. Така напр. народътъ изяви желаніе че на мѣсто гръцкый патрикъ ще смоменива името на Българскыйтъ нашъ священноначальникъ г. Иларіона, и какво діаконътъ му само по Български има да чете за напредъ у църква. Негово Преосвященство каза, че това желаніе е най законно и онъ са счита длъженъ да са съобрази съ народната воля съ драго сърдце. Съ една дума Владиката прѣдаде себе си съвършено на произволъ на общината. Това, както видите, е едно отъ най рѣдкыѣ, а за това, и най утѣшителныѣ исканія изъ между Владыцѣтъ отъ гръцко происхождение.

Общината пріе това прѣдложеніе благосклонно, нъ не съ такава мисль, че сичко веќе е свършено, та е вѣре да са наслаждаваме въ пріятель сѣтъ и бездѣйствие, нѣ! Общината разумѣва твърдъ добръ че поправянето на частный въпросъ, налага ней священный длъжность още по нашироко да разгледва общый-тъ въпросъ, да съображава, да предвижда, отъ своя страна да чини сичко, шо отъ нея зависи и за поправянето на общый въпросъ, т. е. подтверденіето на самостоятелната Българска Іерархія, което е първо и послѣднѣ желаніе, първа и послѣднѣ мисль на сѣкой истиненъ българинъ.

Вто зашто общината е написала общо прошеніе до правителството въ което иска за

своѣтъ благодарность, зашто во вѣрмето, въ свѣтлыѣ дни на славный нашъ самодържецъ нашъ българскый народъ см ослободява отъ фанариотското яго, и наштъ народъ българскый като е припознатъ веќе отъ Выс. Султаново правителство за особенъ народъ, отдѣленъ отъ гръцкыйтъ. нитае най сладостна надежда, че неизчертаемата милость Султанова ще ги удостои да чуѣтъ и официалното подтверденіе на подновената самостоятелна Българска Іерархія. — Това прошеніе са подписва отъ сички граждане, свещеници, еснафи, Игумены, кметове и сички села Софійски. Намъ е особенно пріятно да Ви забѣлжиме, че освѣтъ християнетъ, то и другитъ наши почтенны съграждане. Турцы и Евреи показватъ съчувствие къмъ тая наша народна, вѣроисповѣдна работа.

Да ви кажѣмъ и едно отъ другый видъ приключеніе. Тука у Радомирското окръжіе единъ попъ, отъ Цинцарско происхождение, тѣлковахъ на селянетъ у механата, че было грѣхота да са поменува Султановото име у нашитъ църквы, защото царьтъ былъ отъ друга вѣра. Другъ единъ младъ шопъ, който прѣди малко былъ у Софія и слушалъ у училището какъ тѣлковахъ: *Нѣтъ власти, още не отъ Бога: сущия власти отъ бога учинени сѣтъ, Тѣмъже противляйся власти, Божию повелѣнію противляется. Рим. 13. ст. 1. 2.* и отговаря на цинцарскый попъ, че не само, шо не е грѣхота нъ още е и длъжность наша, споредъ вѣратъ ни да са молиме Богу за царьтъ свой. Заседно съ младыйтъ шопъ станали на позъ и други постары Българе, зеи да си трыжатъ рѣцѣтъ около попътъ за да му докажѣтъ о с е з а т е л н о и е н е р г и ч е с к и, че неговото богословско тѣлкованіе е криво. Лукавыйтъ попъ устѣилъ коя ще го огрѣе и съ една масторія са измъкна изъ държата врата на механата безъ расо, безъ калмавха, босъ и са пуца да бѣга прѣзъ нивытъ ..... Слѣдъ една недѣля са чуло, че цинцарскый попъ съ напуканы отъ страхъ устны бѣгалъ каждъ Янина.

Празникътъ на св. Кирила и Меодіа празнуваме и у Софія съ тържество голѣмо, какъ у църквы, така и училища и покъщата. — Казахъ Ви че сичкытъ ми извѣстія не сѣ новы, нъ пакъ Вы ги пращатъ за пълнота на Софійска дѣтопись, та за то да прощавайте почтенны мои читатели!

Т. ПАЗАРДЖИКЪ 1-й Юніа 1860.

Господине издателю на В., Българія “

Молимъ ви вмѣстете въ безпристрастный си листъ слѣдующето кжсо съобщеніе:

Какго въ 50-тъ така и въ 58-тъ брой на вѣстникътъ ви, вашятъ дописникъ отъ Т. Пазарджикъ, напада на говія пладышки епитропъ п. Алексія, безъ да си има мѣстото въ единътъ ту въ другитъ бюѣ съ неговити си блядословія. П. Алексі сѣ избра отъ народътъ а не както бѣше избранъ п. Георги Семчиновеца отъ кара-казанскити кръвопійци, който и до сега сѣ упорствува на народътъ ни и не дава смѣтките на скри-тите пари, жита и други караказански обирѣ, които бѣхъ опредѣлени за въ ползъ на училищата ни.

Мигаръ като бѣше п. Георги епитропъ кое добро направѣ на обществото ни? Дали бѣха училищата ни и църквитѣ ни въ подобро състояніе отъ каквото сѣ днесъ на п. Алексіево вѣрмѣ? Сохрани Боже! обшити ни работи сега сѣ въ голѣма разлика отъ вѣрмето на п. Георгево епитропство. Тѣ са си свидѣлствуватъ. П. Георги и най послѣ това добро направѣ на отечеството ни, дѣто испокри и испояде и послѣдната училищна помощница. — Види ся, на напада-тельтъ п. Алексіевѣвъ да му е криво зашто не е пакъ п. Георги епитропъ за да си бърка прѣстите въ медѣтъ. Дописникътъ като тѣлкова топлъ ся показва къмъ обществото ни, зашто примѣляваше п. Георгивити толкогодишни притѣсненія, а напада извадижъ на п. Алексі, който въ малкото си вѣрмѣ доста ползува мѣстото ни и ни върши работитѣ ни споредъ народното ни желаніе.

Види ся, на дописникътъ прѣстите да сѣ были намацани въ медѣтъ тогава, и затова не е можатъ да фаща перото, ний не искаме да запазваме п. Алексія нито пакъ да похваляимъ п. Георгія, защото сме безпри-страстни и прѣстите не ни сѣ мацани нито на едного бѣто на другого въ медѣтъ, а искаме да поправиме заблуденіята на дописникътъ и да му кажеме че лиши работѣ страстни.

— Не е за чуденіе че ние имаме древности отъ които да не можатъ да сѣ изгирватъ пашити едновѣрменни дѣла, и да сѣ състави нѣкоя пространна и ясна исторія за наше-то минадо бытіе. Свидѣтелства и доказателства има безчисленни, но по злополучіе, отъ една страна народътъ ни като сѣ намѣрва още неразвѣнъ въ народнитѣ ни чувства за това не може да ги оцѣнява а отъ друга и да има нѣкой отъ нашитѣ учени любопитни върху издирваніето на такива древности, иматъ



нужни си средства; съ тѣя причини много работи сѣ изпозволяватъ намъ.

Ние имаме честь да си похвалимъ обществото че сме ся ползували отъ единъ изводъ краткъ, изваденъ отъ нѣкой ветхъ ръкописъ, който изводъ на кжсо описува нѣколко древности, за които ви съобщаваме и ние нѣкакво описаніе за нхъ:

Въ царуваніето на славніятъ Султанъ Ахметъ, бой между Турція и гръція е съществувалъ и въ нужното врѣмя военно войска отивала по сухо и по море. Въ единъ отъ тѣя походи морската сила была 105,000 души, а пѣшата 150,000; послѣдните тѣя водили бѣше отъ 6 паша, отъ които единътъ на име Мехметъ паша, като заминувалъ съ войската си отъ кѣмъ Пловдивъ за въ Гръцко, миналъ прѣзъ планината *Доспотъ*, дѣто на околоселата сѣ викатъ *Чепански*, по негова една строга заповѣдъ нашити българи приематъ турското вѣроисповѣданіе съ посредството на Оджа Хасанъ (1620 год.) които и до днесъ сѣ Турци подъ име *Помаци*, но безъ да си забравятъ языкътъ и вѣхтите си домовни имена. Отъ приемианіето на турската вѣра отъ нашити българи, много църкви и мѣнастири испаднаха и си разсипахъ, на които днесъ току останки ти свидѣлствуватъ.—Речениятъ ветхъ ръкописъ исчезна ги отъ Станимѣжка до Смоковска Бана 218 църкви и 33 мѣнастиря опустошаватъ, отъ които за единъ нека кажеме, който си вика св. Спасъ (Възнесеніе христово) основанъ на юго-источно страна отъ голѣмо Белево ползницъ частъ далече, на единъ планинскъ връхъ, които сѣ нарича Левка отъ нѣкого си Георгія братъ на Князь Деміанъ, който се былъ покалугерилъ и е ималъ име Гавріилъ той е былъ много богатъ и е основалъ още до 20 църкви и мѣнастири.

Тоя мѣнастирь св. Спасъ е былъ на три отдѣленія и е ималъ нѣтъ параклиса по име: усѣбнѣе богородично, св. пророкъ Ілія, св. Апостолъ Петръ и Павелъ, св. Архидіаконъ Стефанъ и св.

Иванъ Богословъ. Ималъ е и Метохъ св. 40 мученици, кои сѣ отстои отъ 1/4 частъ на западъ отъ мѣнастирьтъ имало до 90 калугери, отъ които въ падането му изгубили сѣ ся 20 души а другити сѣ ся разбѣгали. Той былъ създакъ на 1010 год. отъ речениятъ господинъ, а разваленъ на 1620, въ врѣмято когато нѣкой паша Муратъ привзелъ Пловдивъ и околните мѣста и градове. Въ врѣмето на цвѣтушето си състояніе ималъ подъ негово разположеніе и заповѣдъ околниты села, дадени ему чрезъ фермани съ онова временити български царѣ, щото никаква гражданска власть не му сѣ пазѣвала на тѣя села, освѣтъ само мѣнастирьтъ. Ферманити у врѣмято на наденіето си и тѣя сѣ ся изгубили. Потака причина на тѣя сѣшити села мѣстата имъ които нему тогава были подчинени, заповѣдватъ ся сега отъ *Вакѣфчіята*.

—По устно прѣданіе ся разказва да е имало на върха на тоя мѣнастирь една златна ябълка, която като я грѣло слънцето, освѣтъ отъ околниты далечни мѣста дѣто сѣ е виждала, но дору и отъ ц-градъ. (Забѣлежете че е на единъ высокъ планинскъ връхъ).

Въ миналите дни фенерліята Пайсія бѣше испратилъ на Назарджикъ, подръчника си Левкія да пребере и вдигне владишкити си неправедни правдини; нашити българи умѣха да му ся отговорятъ. Отиде си като испѣденъ назадъ безъ да земе ни пара. Много искусни гръцки ласкателства правилъ на нашити като ги увѣрявалъ дору съ кѣтѣва че былъ ушъ сѣши българинъ отъ селото Тополово, и че добри чувства хранилъ кѣмъ народътъ си.

Гръкъ владыка е по низкъ и отъ единъ кланцаръ, и става за единъ часъ сѣкакътъ за путо сребро! Ако да бѣха здрави и честни на дуамта си нещѣхъ да ся отричатъ отъ ежегоднишната училищна помощ. Като така безчестно ся отнасятъ, за кои причини нашити българи сѣ дължни да ги пазятъ за владици а още и свѣгани.

## ПИРОТЪ

4 Іюн. 1860. Ние ся срамуваме отъ нашитѣ братя, защо колкото нхти сѣ споменавало за Пиротъ, то никога не сѣ явява нѣщо утѣшително, нѣщо добро, а само силното негодование на Пиротскы-тъ Българи противъ гнусны-тъ и беззаконны-тъ работи на нашъ-тъ Владыка сезумъ-ова, г. Антима. Испеченъ чепканіи и туку речн тесте башія. Срамота е да Ви даваме се таква новост, нѣщо да чиниме, кога нѣмаме по добры?

Малко е да сѣ опишатъ по име сичкы гнусотии на това фанариотско чудовище. Ние жалиме слухътъ и вкусътъ на читатели-тъта не ни дава сърдце да ги излагаме едно по едно. Съсъ свое гнусно, злоправно поведѣніе оны осквернилъ сичко, и сѣ уподобилъ на немыслениятъ скотове.

Пиротчане-тъ изгубахъ веке търпѣніе и сички граждане заедно съ сички селяне сѣ договарятъ и рѣшаватъ така: 1) Да явятъ на Пиротскы царскы мезаншъ, че за напредъ не признаватъ тоя извѣргъ за владыка. 2) че чрезъ Мезаншътъ има да тражѣтъ отъ него честь-тъ на жени, невесты, мамы, калугершцы и момчета, съ кои оны творилъ сичко, шо творѣтъ Венецианъ и компания ... 3) оны е закупвалъ безчелъ, юлпуръ, сирѣтъ и др. так и е глобилъ сиротыиѣ безчеловѣчно. Сега народъ-тъ не си тражи назадъ тѣя пары. Тоя веке е работа извършена. Нѣ е за чудо какъ нѣкои отъ Пиротскы чорбаджии, кои не сѣ могли да стоѣтъ срѣшо шродното негодование, а сѣ подписали, че и они заедно съ народъ не шатъ Антима за владыка, сега като да сѣ извѣртатъ и глѣдатъ да заплашватъ свѣтътъ сѣкакъ. Така на примѣръ като Х. Видинъ човѣкъ, сынъ му Х. Петъръ, като кола Кокаловъ имѣтъ очи да оставѣтъ сички свои братія, свой народъ, свои свѣтъ Вѣрѣ, и кога сички Пиротчане по правда сѣ погнасихъ и изхѣрахъ отъ себе тоя човѣкъ тѣ тѣя господиновцы сѣ мѣчатъ да приспѣтъ народътъ да го застѣпѣтъ, и постоянно стещирдисватъ кѣмъ у Антима и сѣ събѣтуватъ какъ полесно да измамѣтъ народътъ. Тѣя господиновцы ако не глѣтатъ по нѣщо отъ Антима, то е явно, че они не бы сѣ покрывали очътъ и не бы тѣяли като волове кога глѣдатъ, че Антима безчестно жены, мамы и невинны дѣца и стѣбача сиротыиѣ. Ахъ чорбаджии, чорбаджии! защо не сѣ посмыслите по кой пѣтъ стѣ трѣгнали? Ако не сѣ бонте отъ Бога, ако не жалите братя-та сѣ то не слушате ли баре Милос-



тивия нашъ царъ? не са ли бонте отъ на-  
казаніе?

## ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

На 11/30 Юлія. Сардинскіятъ царъ потвърдилъ законътъ чрезъ когото трактатътъ за съединеніето на Савоа и на Ниція треба да се тури въ дѣйствиѣ.

Въ Парижъ съединеніето на Савоа и на Ниція съ Франца сж тържествувало на 14 Юлія. На десѣтъ часѣтъ предъ пладня едно тебѣ Бога славимъ ся испѣло въ митрополитеската църква дѣто присѣствовали членовѣти и министри на частниятъ съвѣтъ, маршалити, голѣмити правителствени тѣла и гражданскити и военнити началства. На единъ часѣтъ слѣдъ пладня, императорътъ и императрицата пригладали войската.

Его императорскіятъ декретъ чрезъ когото ся полага въ дѣйствиѣ трактатътъ отъ 24 Марта 1860, заключенъ между Франція и Сардинія.

« **НАПОЛЕОНЪ** и пр. заповѣдахме и заповѣдаме слѣдующето:

• Чл. първи. Единъ трѣтатъ относително за съединеніето на Савоа и на Ниція съ Франція като ся заключи, на 24 Марта послѣдния, между Франція и Сардинія, и потвърденіята на тоя актъ като ся размѣниха въ Туринъ на 30 сжщиятъ мѣсѣцъ, рѣченіятъ трактатъ на когото съдържаніето слѣдува, ще прѣеме пълното и цѣлото си извършваніе (слѣдва текстътъ на трактатътъ).

• 2. Нашиятъ министръ и правителството секретаръ въ заведеніето на министерствитѣ дѣла е опредѣленъ за турнието въ дѣйствиѣ на тоя декретъ.

• Изпратено на Фонтенблo. 11 Юлія 1860 разгладано и запечатано съ правителствения печатъ, Чазителътъ на печатити, министрътъ на правосъдіето **ДЕЛАНГЛЪ**.

**НАПОЛЕОНЪ**

чрезъ императорътъ:

министрътъ на външ. дѣла  
**ТУВНЕЛЪ**

На 15 Юлія, французскіятъ императоръ тръгналъ, на седемъ часѣтъ, за Баденъ за да ся срѣшне съ Прускіятъ князь регентъ и съ германскити князове.

Това срѣщнуваніе дава на Пруската газета отъ 15 Юлія слѣдующи-ти разсжденія:

« Днесъ Императоръ Наполеонъ ще стигни въ Баденъ за да поздравя Прускіятъ регентъ въ Германската земя Императорътъ изрази съ най учтивъ

начинъ желаніето си да даде на регентътъ това доказателство на примирителни и пріятелскити си чувства. Пруссія има сѣко право да ся радва отъ това положеніе и да опѣнява безъ предрасждакъ не отказателното му значеніе.

« Не може да стане въпросъ за политиката на Пруссія да търси нова цѣль. Тая политика е сѣкога отворена, искрення, приговорна, и сѣкога сж мжчила за уваженіето на европейскій миръ както и на основити на тоя миръ.

Пруската политика ще пазѣ тоя характеръ. Нѣ мжнотити на врѣмената възбудиха безкойствія които Европа ще глѣда съ благодареніе да ся смлѣчатъ предъ това размѣненіе на идентити между двама силни князове, на които поведеніето има врѣхъ щастіето на нашіятъ глобусъ едно важно вліяніе, по-пѣкогашъ едно рѣшително вліяніе.

« Германія ще види съ благодареніе французскіятъ императоръ да уголѣми убѣжденіето въ което е регентътъ че французската политика е толко примирителна колкото и силна, и Франція ще има като за цоржчителство на ближити си сношенія изрженіето което регентътъ ще да даде на императора Наполеона за чувствата и намѣреніята на умѣренната и искреннята политика които служатъ за неизмѣниено правило на поведеніето на пруското правителство. »

Увѣряватъ че въ това срѣщнуваніе разговори ще станатъ относително за федералната войска и особито за войската на главніятъ командитинъ. Сѣга приговори ставали между Австрія и Пруссія, и споразуменіето зависяло отъ оставката на предварителнитѣ точки. Пруското правителство дава го-лѣмно уваженіе на това вижнаніе. Нѣкои германски князове ся боятъ Пруссія да не имъ отнеме властѣтъ и да не си съедини държавити имъ. Една нота която берлинскіятъ кабинетъ отпразилъ до разнити германски дворове имала за цѣль да уталожѣ тия страхове.

Една депеша отъ 11/23 Юлія извѣстява че конференціити въ Баденъ сж свършили за общото задоволствіе.

Въ Англія сязанаватъ за разгладваніето на бюджетътъ на морски ти сили. Единъ рѣзортъ отъ страна на

законодавателната комисія относително за тоя бюджетъ поставя че 215 кораби сж въоржжили въ 1857; отъ това число 135 были непрестанно а 80 врѣменно; 46 сж обучавали. Числото на морската войска ся въскачвало на дванесѣтъ и деветъ хиляди двѣстѣ и осемъ десѣтъ души.

Разносикити за матеріалътъ и заглавнитѣ припаси были 53,425,490 франки. Главнитѣ припаси на флотата были за 228,266,080 фр. Споредъ послѣднитѣ смѣтки бюджетъ на войската ся въздигна почти на 15,000,000 лири стерлинни.

Депешити отъ Лондонъ 14 Юлія извѣстяватъ че ставало въпросъ за новъ англиски заемъ. Увѣряватъ че русскіятъ заемъ, 4  $\frac{1}{2}$  на стотѣхъ ще лѣ да стѣни отъ 8 милиона стерлинни. Туринскіятъ кабинетъ ималъ намѣреніе да иска единъ заемъ отъ 150 милиона.

Миналіятъ Августа една царска комисія ся определи въ англія за да разгладѣ състояніето на крѣлости ти. Тя требаше да разгладѣ трудовѣти които ставатъ, да търси пополезни средства за да ся допълнятъ, и особито относително за арсеналити и пристанищата въ случай на едно нападеніе отъ морето и по сухо.

Комисіята дала рапортътъ си въ когото думало че, за безопасноста на Лондонъ, ольхити крѣлости които сж начивали на Порсмутъ, Примутъ, Немброкъ и Портландъ треба да ся слѣдватъ. Приготвената сума за извършваніето на тия трудовѣти за окрѣденіето на крайморіята е 12 милиона стерлинни. Комисіята още припознала че една флота, сегашната войска и волонити не были доволни за защищеніето на Англія.

Віенската газета извѣстява че главногo управленіе на Унгарія ще ся промѣни на първи Юлія. Петъ тѣ окржжія които сѣставятъ ветхото главно правителство ще ся развалитъ, както и началството на Моравія и на Трно-Силезія ся подчинява на Моравското правителство.

Походѣтъ на Гарибальди сподучи желаніята на италианцитѣ които сж противни на неаполското правленіе сж изспжжипаха. Гарибальди е господаръ на Палерма и слѣдователно на Сицилія. Той ся занемава да наредѣ правителството и да въведе реформи. Тѣй баронъ Визари ся наименовалъ министръ на външнитѣ дѣла; г. Кривити, министръ на вътрешнитѣ и на финанциити, Арсени министръ на боятъ, Колини министръ на бо-гослуженіето.



Гарибалди поставилъ въ палерма една комисія която да си груди за защищеніето на градътъ. Заповѣдалъ на муниципалитетътъ да разгѣда състояніето на общенародните каси и да си увѣри за сумити които съдържаватъ. Данѣтъ върхъ храната и съ кои другъ данѣкъ поставенъ отъ бурбонската властъ ся уничтожени. Единъ вѣстникъ ся основалъ въ Палерма подъ заглавие Италско единство. Първиятъ му членъ начува съ възхищеніе тъй: «Едно е отечеството, Италия! единъ е царьтъ, Викторъ Еммануилъ; единъ е юнакътъ, Гарибалди! ..... Сичити декрети които Гарибалди издава съ направени въ името на Гарибалди, главенъ командантъ на народните сили въ Сицилія и съ силата на властѣта която му е дадена».

Като Гарибалди ся занимава да нареди Сицилійското царство, Неаполското правителство отваря дипломатически приговори. Една депеша отъ Лондонъ, 11 Маія извѣстява че Неаполскіятъ посланикъ въ Виѣна приелъ една депеша отъ царьтъ чрезъ която тоя послѣдниятъ ся задължава да земе въ съвѣтътъ си хора които да иматъ общенародното вѣвѣреніе, да тури въ дѣйствиѣ законити, да исчисти злоупотребеніята съ условіе че европейската дипломация ще ся смѣси.

Говори ся за единъ търговски трактатъ който наскоро щѣ да ся заключи между Франція и Белгія.

Търговскіятъ трактатъ между Франца и Англія далъ причина на дипломатически приговори между французското и Голандското правителства.

Тия приговори, отъ страна на Голандското правителство, имали за цѣль да придобягъ за английскити произведени въ Индія, ползати които сж дадени на вцесепити стоки на Англія. Постѣпкити които сж направили за тоя подлогъ приели едно слѣдствие пріятно за Голандія.

Марешалътъ Валианъ тръгналъ отъ Миланъ на 12 юнія. Тръгуваніето му дало причина на голѣмо възхищеніе отъ страна на народната стража и на сичкіятъ народъ. Гражданскити и военнити началства го съдружили до Новара.

Декретити на Гарибалди въ Сицилія сж любопытни, ний ще туримъ прелъ очити на читателити си единъ отъ тяхъ: **ИТАЛІЯ И ВИКТОРЪ ЕММАНУИЛЪ**

«Юсефъ Гарибалди, главенъ ко-

мандантинъ на народните сили въ Сицилія,

«Въ силата на дадената на него властъ;

Заповѣдва:

«1—Въ сѣкой свободенъ градъ въ Сицилія, муниципалитетътъ е задлъженъ да пригѣда състояніето на общенародните каси и да ся увѣри за сумити които ся вѣтрѣ намиратъ. Отъ това дѣло ще ся направи протоколъ подписанъ отъ началникътъ на муниципалитетътъ, отъ касиеринътъ и отъ муниципалния канцеларинъ.

«2 Данѣтъ върхъ храната, и сѣкой видъ данѣкъ поставени отъ бурбонското началство, отъ 15 Маія сж уничтожени.

.....особити завѣщанія.

«4. Въ градовети които сж занимаватъ отъ непріятелскити сили, сѣкой гражданинъ е длъженъ да откажи на бурбонското правителство плащаніето на данѣцити, които отъ днесъ надлежатъ на народътъ.

«5 Правителственниятъ секретаринъ е задлъженъ да тури въ дѣйствиѣ тоя декретъ

«Алканю, 19 Маія 1860.

Декреторътъ подписанъ Гарибалди

«Правит. секретаръ подп. Криспи»

## Сѣкакви нѣща и Новини.

Прочитае въ Бизантисъ: «Спротивъ политическити заниманія, състояніето въ което ся намиратъ работити на нашего общество, по причина че патришкото сѣдалище е празно, не ся лиши отъ грижити на В. Порта.

«Миналата недѣля, Н. Пр. Фуадъ паша пожела да ся разговорити съ една особита депутация съставена отъ членовети на народното събрание отъ духовенството, никейскіятъ, Солунскіятъ, артискиятъ и Едирискиятъ епископи, и отъ мирскити, логотетъ Аристархи бей, Иванъ Психари бей, Амосиди бей, двамата доктори Каратеодори и Крикочо правиха частъ въ тая депутация.

«Тая депутация ходи миналіятъ поне-дѣльникъ на яліята на Фуадъ паша, дѣто Н. Прев. и извѣсти че, по причина на други важни работи, сж е за-

бавило да даде по скоро рѣшеніето си относительно за наредити изработени отъ народното гръцко събрание, императорското правителство ги разгѣдало съ вниманіе и ги намѣрило въобще добри и полезни за църквата и за народътъ.

«Види ся само че народното събрание като нареждало членовети относительно за избираніето на патриктъ не забѣжило доста правата на В. Порта относительно за това избираніе, за да може и патриктъ да има вѣвѣреніето на императорското правителство».

«За тая причина, послѣдува министрътъ, на народното събрание трѣба да земе тоя въпросъ въ уваженіе и да намѣри средство да потвърди правата на В. Порта, безъ да докачи никакъ преимуществата на църквата и на народътъ. Ще е добръ листътъ на кандидатити които сж избрани отъ провинціити да ся предложи на императорското правителство, за да може да сличи одного или двама който нѣматъ вѣвѣреніето му, преди св. Синодъ да избере патриктъ между кандидатити които ще ся представятъ. Събраніето, рече Н. Превосходителство като свършаше, трѣба да ся занимава съ тоя въпросъ за да избере послѣ патриктъ».

«Слѣдъ това деспотацията ся оттегли. Думатъ че идущиятъ петѣкъ едно народно събрание ще ся събере за да ся занимай съ съобщеніето което Н. Пр. Фуадъ паша направи.

«Колкото за нѣкъ ний мислимъ че това предложіе на министрътъ на външнити дѣла ще помогне за поставаніето на добрата гармония между църковити и политическити началства, която безъ сѣмѣніе ще сѣществува когато патришкото сѣдалище ся задимай отъ едно лице което ще има вѣвѣреніе на В. Порта и на еднородити си, и ся надѣваме че пѣлно съ ревностъ събраніето и епископити ще ся стараятъ да докарать това желателно слѣдствие».

«Ще предложихъ на тия забѣлежаванія на гръцкіятъ вѣстникъ че събраніето държи едно заседание, дѣто присѣдствуваха сичкити членове, съ исклученіе само Търновскія представникъ Г. Х. Николи. Събраніето направи рапортъ и го представи на В. правителство. За забѣлежаваніе е, че Босненскіятъ представникъ, който бѣше протестувалъ, както Търновскіятъ представникъ, сж пригласи отъ патриканата, писмено и подписа рапортъ на събраніето. Казватъ че Г. Х. Николи, ако и да бѣхъ го пригласили, пакъ не щеше да иде на това събрание».

—Н. Н. В. Благоизволи да направи Н. В. Мехмедъ Ружди паша, напѣвншия В. Везиръ, за прѣдседателъ на съвѣтътъ за смѣткити. Тоя съвѣтъ който сега става че ся занимава за одобряваніето и контролитъ, потребни въ финанцити на царството. Засѣданіята на тоя съвѣтъ ще ставатъ на Маліето, тъй, че ся испитватъ и ще ся пригѣдватъ смѣткити на царчината.



*Впросът за животъ или за смъртъ.*

Святото писаніе казва че Богъ направилъ народити достойни да ся исцърватъ. Нъ какъ ше ся исцърватъ? Безъ съмнѣніе като употребятъ личнитѣ църве.

Прочее кой е цървътъ който може да извади Българскіятъ народъ отъ смъртното бѣдствіе което го заплашва? Тоя цървъ, казахме го, повтаряме го и още ще повтаряме, е каноническото подновяваніе на нашата Іерархія.

Да, каноническото подновяваніе на нашата Іерархія е цървътъ, *единствениятъ цървъ* който може да упазѣ Българскіятъ народъ отъ едно пълно раздробеніе, слѣдователно отъ смъртъта.

Наистина, какъ единъ народъ може да съществува и да състави едно общество, да ся упазѣ въ общественното си състояніе и да върши общественни дѣла? То ся знай чрезъ единственото средство на една каква да е Іерархія или гражданска или вѣроисповѣдна или въ истото врѣмя гражданска и вѣроисповѣдна.

Защото, дѣ сж народити които ся упазѣли едно общественно състояніе безъ една каква да е Іерархія? Можатъ ли да ни покажатъ поне единъ само? Нека кажимъ повече, когато непріятелити на единъ народъ поченатъ да го унищожатъ не начпуватъ ли съкога отъ затриваніето на Іерархіята чрезъ която сичкии членове на това общество сж съединени единъ съ други и оставя едно само тѣло.

За да ся замѣни бизантійската имперія и разпити други общества, не е ли требало първентъ да ся затрѣи гражданската Іерархія на бизантійскити гръци, както и онзи на другити общества?

Прочее, бизантійската имперія и другити общества които възроха въ съставяніето на новата Отоманска имперія не сж ли затрѣи щомъ като изгубиха гражданската си Іерархія?

Вдъхнати отъ только голѣми човѣ-

ства къмъ човѣщината съ какви то е и сегашнийтъ нашъ самодържецъ, августити му предѣстници видѣха за добро че за съставяніето на новата имъ имперія ще е доста да затрѣятъ гражданската Іерархія на бизантійската имперія и на другити общества, и ето защо вѣроисповѣднитѣ общества на разнитѣ народности на новата имперія ся небутнаха.

Единствено-то нѣщо което Отоманскити султани поискаха отъ сяко вѣроисповѣдно общество бѣ: духовніятъ началникъ на това общество да даде на правителственното началство нуждити поръчителства за безопасность та на новата имперія.

Миналитѣ дни, когато Н. Прев. Фуадъ паша повика една депутация отъ страна на гръцкото събрание, какъ ѣ рече? Сичкии забѣлежаванія на Н. превѣсходство Фуадъ паша пѣмъха ли за цѣль да изискатъ отъ страна на гръцити едно избираніе което да дава повече поръчителства отъ първото?

Понеже другити членове на наредбѣити на гръцкото събрание интересуватъ посредственно правителственното началство, Н. прев. говори само тичишкомъ затова, защото гръцити ще станатъ сами жертва на лонити си наряди. Нъ понеже членътъ относително за духовніятъ началникъ на гръцкіятъ народъ докача отъ близо общественіятъ началникъ на имперіята, Н. Пр. Фуадъ паша разгѣдва внимателно съдържаніето и значеніето му, и иска поправки или подобръиска повече поръчителства отъ колкото гръцити му дадоха было своеволно было неволно.

До сега гръцити не даваха никакво правственно поръчителство на началникътъ на имперіята относително за духовніятъ имъ началникъ. Това е причината дѣто началникътъ на Отоманската имперія е дѣйствувалъ до сега свободно къмъ духовніятъ началникъ на гръцити и на другити общества.

Безъ никакво съмнѣніе, гръцити ще дадатъ поръчителствата които правителството иска; съкой знай колко тѣ искатъ да упазятъ вѣроисповѣдната ся Іерархія, Іерархіята, думатъ тѣ съкога, на която сме длъжни упазваніето на нашата народность и безъ която ще ся загрѣи \*.

Ный можаме да изложимъ тука приводи за онова което думаме. Нъ нашити читатели знаятъ че тѣй говорятъ, не само атинскити и фанариотскити писатели, нъ още и най послѣднитѣ хора отъ народътъ.

Прочее ако гръцити, споредъ тѣхното припознавіе сж упазѣли народностьта си чрезъ упазваніето на вѣроисповѣдната ся Іерархія, какъ можатъ нашити Българи да ся надѣватъ че ще ся упазятъ въ едно общественно състояніе безъ вѣроисповѣдната ся Іерархія?

Гръцити думатъ че народностьта нѣмъ ся упазѣла отъ упазваніето на духовніятъ имъ началникъ. Защо прочее махнаха нашятъ духовенъ началникъ? То ся знай, защото намиратъ въ това едно средство за да затрѣятъ, распіеятъ Българската народность.

Обаче ный можимъ още да изиграимъ двѣдесетѣ смѣтки на фанариотити. Нъ съ едно само условіе неизбѣжно. Кое е това условіе? Ето го:

*Да поставимъ нашата Іерархія подъ единъ образъ който ва да не ся вдаде на коя да е лония смѣтка на фанариотити, на коя да е политическо и противохристіанско подбужданіе и който до благодари императорското правителство.*

Императорското правителство попита вѣроисповѣданіята. Слѣдователно, то не ше ся противи, и нека го кажимъ, не може да ся противи на Іерархіята. Тодко повече-то не ше ся противи на каноническото постанавѣне на Іерархіята която сме имали, и която още бихъ ли имали ако, за да затрѣятъ нашятъ народъ, гръцити не ни я бѣха погубили.

Нъ ако вмѣсто да искатъ една каноническа Іерархія, нашити Българи искаха башибозушка, явно е че не ше придобѣятъ нищо.

Да, явно е, твърдѣ е явно, че ако нашити Българи искатъ само да направятъ единъ Раздоръ съ гръцити, както гръцити направиха съ папата, явно е, твърдѣ е явно, че не ше сполучатъ нищо.

Защо не ше сполучатъ нищо? Защото В. Норта и силити които искатъ упазваніето на отоманската имперія ще ся противятъ силно на съставяніето на едно ново башибозушко тѣло което ше тури въ бѣдствіе съществуваніето на отоманската имперія. Защото тамъ дѣто пѣма началникъ за да удържи благочиніето; безчиніето, смущеніето, бѣдствіята отъ сякакъвъ видъ не ше ся забавятъ да надѣятъ



Дѣйствиелно, коя е причината дѣто Руссѣя побуди прочутиятъ вѣсточевъ въ-простъ? Причината не сѣ неправилности на императорското управление и притесненіето на христіанити отъ гражданскити или вѣроисповѣдни чиновици, нѣ движението на Българити да се отдѣлятъ отъ грѣцити.

Не ще разгѣдваме тука причинити които Руссѣя може да има за да възбранива отдѣленіето на Българити отъ грѣцити; нѣ нѣй ще забѣлжимъ съобразността която сѣ съществува между новото окръжно писмо на князь Горчаковъ и движението на Българити.

Като Българското движение бѣше баша бозушко движение, слѣдователно една нова причина за нови безчинія, и подитката искажа предъ Европа тѣхъ безчинія.

И понеже другити европейски сили видѣха че въ движението нѣма нищо правилно, нищо каноническо, нищо разумно, нищо дозволено да махнѣ злощастіята на подданицити на Н. В. Султанъ, като видѣха това, европейскити сили се насилеха или да подкрѣпятъ оплакваніята на князь Горчаковъ или да мѣчатъ, и това е което се случи.

На 1830, Арменокатолицити поискаха една іерархія и една патриархія отъ Папата който имъ я даде. По послѣ, има петъ шесть години отъ тогава тѣ поискаха тая іерархія и патриархія да се припознаятъ официално отъ Н. В. Султанъ Абдулъ Меджита.

Прочее това официално припознание и удобрене станаха безъ никаква мѣнотія, было отъ страна на императорското правителство было отъ страна на разнити сили.

И защо нито В. верта нито европейскити сили не се противиха никакъ, и дору не можяха разумно да се противятъ на поставяніето на една іерархія или на една нова патриархія въ имперіята? Защото поставяніето на тая іерархія и на тая патриархія стана съ канонически и христіански начинъ и безъ бѣдствіе за имперіята.

Ако, вмѣсто да бѣде едно нередовно башибозушко движение, Българското движение бѣше редовно, разумно, безъ съмненіе Руссѣя не бы сподучила да тури сичка Европа отъ страната си. Нѣ тя намѣри сичка Европа съ истата мисль, защото сичкото ни движение стана нередовно.

Дѣйствиелно, търговцити ли, списатели ли учители ли сѣ които сѣ дължни да побуждагъ движение за поставяніето на една іерархія? Не, то

ся знай. Това като е една вѣроисповѣдна работа, поповети и епископити сѣ които треба първи да възбудятъ това движение. Търговцити учители... не можатъ да сторятъ друго освѣнъ да ги цосѣдватъ.

И кой знай да ли не е съ цѣль да бъркатъ нашити работи и да компромитисатъ народното ни движение, дѣто нѣкои лица се вижкаха между нашити Българи и ги подканиха къмъ неправилни постѣпки!?

**Ж. де Констандинополь** приема долнити кореспонденции отъ Шуменъ и отъ Руссѣя относително за пътуваніето на В. Везиръ:

« Великій Везиръ излѣзе отъ Шуменъ въ Недѣля, Маія 29/10 Юнія, слѣдъ като стоя въ тоя градъ петъ дни, въ които исправи сичкити работи които му се представиха, и заповѣда нуждити удобренія. Тѣхъ полиціята се нареди; тя ще има неотлично запѣтиа и агенти мюзюлмани и христіанни съ обширна власть за да исчисти разбойничити и введе тишината въ околности. Формални заповѣди сѣ дадоха на каймаканинъ и на мезлишъ да разгѣдватъ, токо гражданскити работи колкото и злодѣйнити, споредъ новото главно установеніе на законити и на казненіята кодакъ на имперіята.

« По живѣніето на Н. В. сѣдиха нѣкого си Османа Карабутакоглу, единъ отъ найстрашнити хайдутски войводи който опустошавалъ казата, който сѣ сѣди съобразно съ законити, осѣди се на смъртъ и сѣ утрена. Също много тайфи които бѣха запрени въ тѣмнитити на градъ, и които правятъ повечето часть отъ тайфата на Солака се испитаха; крайното рѣшеніе се остави на местнія мезлишъ който слѣдъ малко дни трѣба да ги осѣди споредъ степенята на повинността на сѣкиго отъ тѣхъ и да предложи протоколъ на В. везиръ. Колко-то за прошеніята и жалбити които както и въ Варна сички се подавахъ свободно, сѣщиятъ вървежъ се слѣдва, както можете да стеге научили отъ вашіятъ кореспондентъ отъ тоя градъ.

« Н. В. отиде право на Разградъ, първи конакъ на Русенскія пѣть, като се запираше на сѣкое село дѣто минаваше. Насѣкадъ той пріе прошеніята като питаше сѣкого отъ жителити за състояніето нѣмъ, както и началствата и по главити за нуждити

на мѣстото. Споредъ числото на Разградскити кази и села, и споредъ средоточното му търговско положеніе, и отъ друга страна като се позна недѣятелността и неспособността на мюлюринъ, рѣши се да се направи въ тоя градъ каймаканинъ намѣсто мюлюринъ, слѣдователно, Али паша, единъ отъ най ветхити и най отличити главни офицери познатъ за дѣятелността си и за рѣдкити си качества, се найменува въ чаетъ каймаканинъ и му се дадоха писмено нови и подробни наставленія, относително за строгити мѣрки които треба да земе за да исчисти хайдуцити да введе безопасността на съобщеніята, да насърчи земледѣніето и да тури въ дѣйствиѣ законити.

« Колкото вѣрши Н. высочество стоя въ Разградъ [прѣзъ ноцта срѣщо понедеѣникъ и сутринъта во понедеѣникъ за важнити реформи които сѣ изискуватъ отъ казити и отъ нуждити на жителити сѣ забѣлжиха. Мѣстиятъ мезлишъ държи засѣданіе извади четиръ души които крали и обезчестили двѣ мюзюлмански момичета. По слѣдствіе на сичката пѣть исповѣдъ трима тѣхъ злодѣйци се осѣдиха сѣкой по петъ години на терсена защото свършили злодѣйството а третиятъ за три години защото улеснилъ злодѣйството безъ да участвува непосредственно; и четирмата се разсѣдиха публично изъ разнити мѣста на градъ.

« Въ денътъ когато трѣгнуваше В. везиръ посѣти разнити общенародни заведенія между други хубавата фабрика за тюкюръ която разгѣда подробно съ голѣмъ интересъ; и отъ тамо трѣгна за Торлакъ, втори конакъ на Русенскія пѣть. Въ това разстояние което държи около четиръ часа, Н. высочество като срѣгна безѣтно множество скакаци, които се още мѣтляха и които плащяха да упростятъ сейдиѣли на околности прати заповѣди до ближнити начальства и до кметовети за да ги изгонятъ изъ общо чрезъ срѣдства които самиятъ В. везиръ показа, и тѣхъ да запрѣтъ съвѣтъ тѣхъ вредителни животинки които по голѣмо злощастіе сѣ се разпрѣснали само на нѣколко мѣста.

« Н. в. стигна въ Торлакъ на 30/11 вечеръ. Слѣдъ като се научи и въ тоя градъ за състояніето му и заповѣда добри мѣрки, пашата трѣгна наутрѣто за Руссѣя. При градскити врата той пріа гражданскити и военнити начальства които предводителствуваше управителъ, епископити и поповети отъ разнити вѣрп, мезлишъ и градоначалници. Пазарити, улицити бѣха натрупани отъ безѣтно множество жители които



непрестануваха да ся възхищаватъ и да ржкоплещатъ; мюсюлманскити и християнскити дѣца, наредени по минуваніето на в. везиръ пѣяхъ священи пѣсни съ жарки молитви за славата и благополучіето на Н. Ии, В. Султанъ, августиятъ имъ и великодушнѣятъ благодарѣтель. Н. высочество слѣзе право въ новѣятъ управигехъ, и като свика сичкити главни отъ мюсюлманити и християнити, отправи думи пълни съ учтивость и съ благосклонность, като имъ думаше между друго:

« Че великодушнѣи намѣренія на Н. И. В. Султанътъ клонятъ къмъ добродѣйствието на народити които сж вѣрени на отеческия му скиптръ отъ божіята Промысль; че сичкити му подданици безъ отлчїе на народността и на вѣроисповѣданіето, сж равни предъ Него и предъ законътъ; че чрезъ Негова висока заповѣдь той в. везиръ, е опредѣленъ да испита състояніето имъ, да приеме сичкити имъ прошенія и да имъ отдаде пълна и цѣла правдина; че слѣдователно, дѣлжи сж сички да сж съеданѣи като братя и като сжщити дѣца, на едно общо отечество, да покажатъ найживата признателность за високити старанія и блестящити знакове на императорската милость къмъ тѣхъ и да дойдатъ съ всяка свобода да му изложатъ лично луджидни си. »

„ Присѣтствувахъ на това благородно и патриотическо слово и утѣривамъ ви че найживото задоволствіе ся лещеше по сички-ти липа. На кжсо това патуваніе отъ Варна до Руссе произведе най добро слѣдствіе у жителити; изряднити мѣрки турени въ денна заповѣдь, съединени съ реформити които наближаватъ да ся обждатъ, и вай повече скорото искарваніе на желѣзницѣтъ пѣтъ ще доведжтъ, убѣдени сме, най голѣмото доброщастіе въ тая провинція на която географическото положеніе е толко прїятно и землѣта толко плодотворна, ще введе най послѣ общенародната тишина западена отъ смѣлѣти нападенія на разбойничити мюсюлмани и християни. Три дни отъ когато Н. В. ся намира въ посѣдѣніятъ тоя градъ, прошенїята дохождаха безбройни отъ сичкити части на провинціятъ; мезлиштѣ и казенното сждовище, предсѣдательствовани отъ единъ сждовникъ пратенъ по висока заповѣдь отъ Цариградъ, държатъ день и нощъ засѣданія, и слѣдъ малко ще ви съобщж мѣркити които ся зематъ както и рѣшенїята които ще ся издадатъ. (слѣдва)

### Окржсно писмо.

Прввата потрѣба на единъ народъ, който иска да напрѣдва, е да развива умственити си сили и да умножава вещественити си срдѣства. Првото ся постига съ наукити и образованіето, второто съ трговѣитѣ и икономѣитѣ. Наукити даватъ крыліе на ума, за да ся възвисва и да изнамѣрва, а трговѣята и икономѣята принасятъ му срдѣства, да извършва онова, чтото изнамѣри. Безъ тѣя двѣ начала неможе да има напрѣдѣкъ у кой да би было народъ.

Нашити еднородци по възъ сж разумѣли тѣжъ истинж, и затова глѣдамы отъ день на день, да ся отварятъ нови училища и да наряджатъ онии, които сжществуваж; глѣдамы да ся съставятъ трговски съдружества и комисіонски домове, които отварятъ сношенія съ цѣлъ свѣтъ. Тѣя нѣчта сж явни знакове за работностѣтъ на нашити съотечественници на ученото и трговско-икономическото поле и вѣрна точка, отъ който можемъ да глѣдаме прѣкраснѣтъ бждѣщность на нашій народъ.

Само цариградскити Булгари въ това отношеніе сж остали назадъ, нъ и неможемъ да ги окривямъ. Тѣи въ своѣтъ грижѣ да оправатъ свѣта и въ тѣя мѣчпи и лоши обстоятелства да пазятъ чистотѣтъ на православногo азъ по право неможаж да иматъ врѣмя да размышляватъ и да ся грижатъ и за чястни работи. При всичко това тѣи отъ нѣколко врѣмя ся окопитихж; така глѣдамы че сж прѣдприѣли да отворятъ въ цариградъ единъ пансіонъ, на който всичкити наряди сж приготвени, недостигатъ му, само: зданіе, дѣто да ся отвори това заведеніе, учители, ученици и срдѣства, нъ тѣи сж дребни нѣчта; та можемъ да ся надѣлжмъ за скоро врѣмя да видимъ на работѣ тоя пансіонъ. При това цариградскити Булгари живо ся занимаватъ и за наряджаніето на Булгарското въ черковный метохъ училище, за кое то ся и постави коѣнсїя, на който остава да ся избержтъ само членовѣти, което обаче ще ся позабави нѣколко годинѣ..... да рѣжжъ, дни, додѣ дойджтъ отъ Санкт-петербургъ или Москвж православни и высокоученни лица, на които голѣмытъ дѣлж и цѣ на рѣмо сж дипломи за ствършенството имъ въ мекерелика. Съ една рѣчь цариградскити Булгари толко много сж захванати отъ грижи за учебни заведения, что то чястити имъ интереси остоятъ занемарени, и ся излагатъ на бѣдствіе. Нъ когато бжде, така да бжде: цариградскити Булгаре трѣбува да сж примѣръ за въкашнѣти; и въ това ствшеніе тѣи исплѣняватъ грѣ-

допрѣленіето си! Въобразѣте ся родолюбїе и самопрѣжженіе!—Старп-ти щжтъ ся испогрѣпжтъ отъ да размжждаватъ за мѣри, които трѣбува да ся земажъ, за да ся отвори горѣказанный пансіонтъ, и да ся наряди училището; а младити—контетата, особено балкапанскити—сж ся испосѣсѣли отъ жрѣтвѣ, които ежедневно принасятъ за въ полжж на образованіето, като ся принуждаватъ, да полагатъ голѣми трудове и немалко пари, за да ся снабдяватъ съ различни украшения на образованіето по най-новы вкусъ на Парискити салони.

Тѣя обстоятелства ны побудихж да размыслимъ, не можемъ ли ся наѣ да прѣдожжмъ на съгражданѣти си услуги ся накарж въ трговско-икономическо отношеніе. Слѣдъ като испитахмы силити си, намѣрихмы ся въ възможность да прѣемемъ на себе тоя товаръ; и така дързаемъ да отворимъ въ цариградъ трговскж кжщж подъ наименованіе:

АЗЪ, ТЫ, ОНЪ И СЪДРУЖЕСТВО на кѣкто работата ще бжде да снабдява цариградскити Булгари, както и въкашнѣти съ всичко, отъ което иматъ нуждѣ, а рѣжжѣ.

И така прѣдѣлѣти на трговскѣтъ ни кжщж щжтъ бжджтъ всякакви nouveautés по наши-послѣдний Париский моденъ журналъ и fantaisies diverses отъ образованный свѣтъ съ които можемъ да ся похвалимъ предъ Балкапанскити контета. При тѣя съ послѣдний Марсилскій параходъ ни стигнаха: първо качество гора за градене церкви, пансіони и училища и различни наряди за тѣхъ. още и изрядни изложения отъ училищни и други комисіи, които препоржчваме на съгражданѣти си. Съ идущія параходъ чякаме и готови богати спомоществованія които сме наржчили въ Лондонъ за Булгарскѣтъ народнѣ черквж, за пансіона и училището които спомоществованія щжтъ принесатъ срдѣства на Балкапанскити и другити родолюбци да извършятъ проектити си.

Тѣя сж нѣчтата съ които за сега можемъ да послужимъ на съгражданѣти си, нъ за напрѣдъ сме сж погрижили да умножаваме стокити си споредъ нуждити на прїятелити си. Така напримѣръ, заржчели сме въ Паризъ, да ни испратятъ французски языкъ по Париско произношеніе за образованіето на млади контета; заржчели сме за нашити писатели пера, които сами да съчиняватъ и да пишятъ; заржчали сме за нашити учители въ обще наряди и



программи за училището имъ. Още ся общаваме да снабдяваме нашити учени, нашити пансион и училища въ-общо съ български граматика и всякакви учебни книги по каквато метода и правописаніе пожелаятъ; съ една рѣчь найиспирани сме да слугуваме не само на съгражданици сп за каквото имать потребъ, нъ да ползуваме и вънкашници си съотечественици, като допълнимъ онова, чото недостига на търговската касса на ниди питай и съдр. въ Сливенъ А колкото за скорото изпълненіе на поръчваніята, съ които ны почетатъ приятели и съотечественици ни, поръчаватъ ся срѣдствата, които имамы, да дръжимъ кореспонденциити си съ сѣтки мѣста по телеграфскій телъ.

За да улѣснимъ въ посѣщеніето на кассата ни приятели си, които безъ стѣнѣніе ще бѣдѣтъ повечето балканци, погръжжамы ся да поставимъ писалището си близичко до балкананъ именно въ Тахта кале, гдѣто ся надѣяеме да посрѣщамы много посѣтителни, и да ся почивамы съ много поръчваніа.

Цариградъ 14 Юнія 1860

АЗЪ ТЫ ОНЪ И СЪДР.

## ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИ РАБОТИ.

### Цариградъ.

1860 17/29 Юнія.

Не е доста дете теглимъ неприятности на Цариградскити егонисти; трѣба още, испаднали сме да говоримъ за тѣхъ и да сатиросваме егонизмъ, като че сичкити хора, отъ край свѣтътъ до сега, не сѣ го обезчестявали и обезчестявали. Ако днесъ тураме подъ перото си тия чули, извънредни страсти, ний ще искаме отъ читателити си да не имъ питатъ кои сѣ, жертвити й, какъ сѣ, отъ кой видъ на животнити сѣ? Онова което знаятъ можимъ да го кажемъ. Прочее, ний знаятъ че тия егонисти, за които и днесъ става въпросъ, живѣятъ въ Цариградъ тѣлесно и дѣйствиетелно, а душевно, тѣ живѣятъ въ сърдцата на нѣкой чорбаджии самъ тамъ по възвѣ.

Кога казваме за г. Бурмовъ, че е колибарниъ отъ габровскити колиби и че е дълбалъ аванки, ний сме добръ увѣрени. Колкото за нашити егонисти, ний имаме прѣдъ очити си фамилии преданія и документи за да потвърдимъ какво занаятъ сѣ имали въ селата си: спрѣчь дали сѣ были чорбаджии или кемикчи, дали сѣ имали мекерета или

сами сѣ были мекерета. Из нѣкои лица които ги надълбоко познаватъ и които имъ вѣзли подъ кожата, ни увѣриватъ че тогава както и днесъ тѣ были едното и другото и че по казаніето на тия хора, сѣкой отъ тия лица пазяло въ своятъ си музеумъ, по единъ чифтъ парвули знакъ на мекерелпикътъ и по единъ дългъ чибукъ отъ череша и съ такъвъ отъ воденпчанъ камъкъ — знакъ на чорбаджилкытъ.

Това научихме до сега отъ слухове и отъ приказки въ слуховети не сѣ сѣкоги истинни.

Както и да е нашити егонисти сѣ днесъ за днесъ ефори на българската църква и на Българското училище и изпълняватъ тѣй добръ службата си щото нито една траска не може да ся загуби отъ керестето за църквата, както нито капка лой или червишъ не може да ся погълни отъ Балканскити пяхове — които сѣ, тичишкомъ да го кажимъ, най хитрити въ Цариградъ.

Като ефори, тѣ бѣха дължин да вършатъ сичко което ся отнася на тия двѣ общенародни заведенія.

Слѣдователно, на 11 Маія, нашити българи въ Цариградъ имъ предложиха съставянѣето на една комисія за нарежданіето на училището което е въ най нечестно състояние. Едно чорбаджійско пекій бѣ сичкитъ имъ отговоръ. Ами какъ ще покажатъ че въ нѣкой саучай не сѣ мекерета.

Негли читателити ни ся надѣватъ да видятъ че тая комисія дѣйствува! Никакъ. Тя още не сѣ е съставила.

Като глѣдаха това, младити българи въ Цариградъ направиха единъ рапортъ, докоха го на егонистити и искатъ комисіята да ся състави. Не е още вѣрнато отговорити, чакайте.

Днесъ ся научваме че причината на тоя отговоръ, на това ч а к а й т е была дяволска. Тѣ учаквали, за съставянѣето на комисіята нѣколко си православни учени! които щели да дойдатъ отъ Руссія. Зеръ че православнити сѣ кѣтъ въ Цариградъ? съ допата ги ринатъ.

Какво сякатъ г. Бурмова, който толко ся бори за да уварди чистотата на православіето? г. Ексархошъ, който толко учено, толко православно проповѣда новіятъ си пансионъ до сега спомогнатъ отъ нули ученици? че трѣбази да сличатъ отъ тефтерътъ и г. Ботя който като глѣда, че отъ днешъ на днешъ вината и ракинги заскѣпаватъ, ся мѣчи да запрѣти піеніето нѣ между православнити? Ами г. Изворски за какво го зекатъ? тоя Изворски на когото знакови на дѣл-

бокото ученіе, стоятъ още надъ вратата на ... на Българското училище, и който днесъ изпълва съ празни рѣчи православіето у Тулия! Да не турятъ подъ метлата и скопскитъ философъ Ю. Х. Константиновъ, мѣкаръ и да е днесъ папишанинъ.

Его прочее имена които доста брънчатъ за да можатъ да съставятъ ге само една комисія, нѣ и академія. Когато такива лица са подъ посѣтъ имъ, защо егонистити ходятъ изъ Руссія да търсятъ? Г. Бурмовъ не иска повече отъ да стапи прѣсѣдательтъ. Ний сякаме да знаятъ че е отреденъ за такъвъ.

И въ Сливѣево трѣгнази по стѣпкити на цариградскити Българи. На 4 Юнія въ сѣбота гражданити повикали священникити въ училището, и имъ казали веке да не спомянуватъ имъто на грѣкитъ владика Григора. На утрѣто 5 Юнія, това сѣ изпълнило и имъто на фанариотитъ сѣ замѣнило съ онова на Н. С. Илариона и на Н. И. В. Султантъ.

Празникътъ на св. Кирила и Методія ся тържествувалъ въ Сливѣево както и другади истинно народно. на божественната служба единъ отъ ученицити приказалъ слово врѣхъ животъ на св. Кирила и Методія. Едно друго слово казано отъ единъ другъ ученикъ, въ училището, по водосвященіето, пимало за цѣль да докажи ползата която произлиза отъ ученіето, да моли гражданити да ся трудятъ за училището и родителити да прашатъ дѣцата си. Една молитва исчетена за дългоденствіето на Н. Им. В. сключила това народно тържество.

приехме отъ Шуманъ една забавена дописка, 11 Маія, която съдържава подробности, до сега познати, за тържествуваніето на празникътъ на св. Кирила и Методія и за изхвърляніето на Венециановото имя изъ общити молитви. Най отячното въ послѣдното това тържество было угощеніето което младити си направили вечерта. Съ музиката напѣдъ, тѣ обыколяли градътъ и ходили по възити. Веселбити сѣ продължили до 7 часътъ презъ ношъта. Сичкитъ градъ былъ въ непрестанно веселіе.

Прѣди нѣколко врѣмя, приехме отъ горѣпомянатитъ градъ една подробна и дълга критика врѣхъ завѣтътъ на покойниъ Дѣда Върбана, за който завѣтъ ний говорихме въ брой 2 на българія. Тая критика иска да докажи че ползити които училищата приематъ сѣ много малки и й ся ще да кажи че такава не е была волята на покойниъ който нѣмадъ свѣтътъ си здрава кагато го правилъ. Наистина нѣкой отъ роднинити на покойниъ Върбана, небагодаря ни отъ оно-



ва което той имъ оставялъ предприеха да уни-  
чтожатъ завѣтъ като ся основаватъ връхъ  
горѣзложенихъ причини.

Първата точка на тия претенции не е  
только за уваженіе предъ насъ. Ний имаме  
предъ очити ся завѣтъ и ний видимъ че  
училищата сж доста наградени и доста да-  
рени; освѣнъ това, никой не можеше да на-  
сали покойниѣтъ Върбана да остави повече  
на учебни завѣденія. Кolkото че, споредъ  
думаніето на критиката, изпълнителни не ще  
отдадѣтъ съвѣстно онова което ся пада на  
училищата, това ни ся види малко несвѣсно:  
завѣтъ не е таенъ, сичкіятъ градъ повза-  
ва завѣщаніята му.

Кolkото че покойниѣтъ не с ималъ съ-  
вѣстѣта си здрава когато е распоредѣлъ  
иманіето си, ний ще прибѣгнемъ до осъзна-  
вѣтъ подписи които потвърдѣватъ.

Като ни прашатъ рѣченната критика мо-  
лятъ ни да я обнародваме. Невъзможно ни  
е; тя е много дълга и обширността на  
аналѣтъ ни не ни го допушаватъ.

На 6 Юніа Н. Пр. Русекіятъ валин хад-  
жи Кимилъ паша, на когото тръгнуніето  
извѣстихме, стигналъ въ Тузля. на утрѣш-  
ніятъ день, Н. Пр. събрахъ по главниѣтъ  
Българското общество и поискахъ да научи  
причината за дѣто не щѣтъ грѣцкіятъ си  
владыка. Тѣ му изброили злоупотребленіята,  
показали жалби които пратили до В. Пра-  
вительство за да ги отгърватъ отъ тоя раз-  
кошникъ, споменѣли за приключеніето което  
извършили по подражаніе на цариградскити  
Българи и по извѣстіето на мѣстното на-  
чальство и че по слѣдствие на сичко това  
чакатъ отъ императорското правителство милос-  
ть и потвърденіе на една Българска іерархія.

Най постѣ извѣстили му че споредъ за-  
повѣдѣта дадена чрезъ телеграфическа депе-  
ша испратили шестъ души пълномощни отъ  
народна страна за да ся представятъ прелъ  
Н. В. В. Везиръ. Н. Пр. валията одобрилъ  
постѣпките които направилъ по припѣтаніе  
то на мѣстното начальство и ний казалъ да  
чакатъ отговорѣтъ на В. Везиръ чрезъ  
представителити ний отъ Руссе. Н. Пр.  
тръгналъ отъ Тузля на 8. Надѣваме ся да  
пріемѣтъ подробностити които представите-  
лити ще донесѣтъ връхъ тоя только сплетенъ  
въпросъ.

както и да е поведеніето на нашиѣтъ съ-  
отечественици въ Тузля, въ тоя важенъ  
подлогъ, замина надѣждити ни. Предъ очити  
ни постѣпките които направиха заслужватъ  
годѣни похвали и отлично уваженіе. Вѣрни  
на длѣжностити които иматъ къмъ В. Пра-  
вительство, тѣ не ся отаѣлиха отъ него въ

сичко което направиха противъ фанаріотинъ  
тѣ и за общото добро.

Клеветити които тоя постѣдѣнитъ е безъ  
сѣмѣиѣниѣтъ направилъ потвърдѣхъ още повече  
положеніето на нашиѣтъ Българи и доказахъ  
че онова което сж направилъ е, предъ очити  
на правителството, чистосърдечно и съ-  
образно съ вѣрността на подданничеството.

Нашиѣтъ съотечественици въ Шипъ на-  
правили единъ махзаръ съ повече отъ 150  
подписи и го испратили до В. Порта. Въ  
тоя махзаръ тѣ излагатъ злоупотребленіята  
грабительствата на грѣцкіятъ владыка който  
управлява епархіята ний. Като глѣдатъ че  
тоя фанаріотинъ да постѣпна въ сѣбѣтъ  
видъ раскошества, да умърсѣва епископско-  
то сѣдалище съ сѣбѣтъ видъ лошавери,  
тѣ обявяватъ че нещѣтъ вече да го припо-  
знаватъ за нийшо.

Не ся сѣмѣвахме че Писій Дели Мате-  
осіятъ намѣстникъ е пълно чистъ фанаріо-  
ріотинъ. Дѣлата които днесъ прави въ епар-  
хіята дѣто е пратенъ показватъ доста про-  
тивонародното му сърдце. На 29 Маія Па-  
исій започилъ единъ селищниѣтъ отъ село Гра-  
дево. Ажумайска каза и му зель 800 гр. Въ  
Думаа и по селата раздвоилъ двѣ три же-  
ни отъ мѣжѣти ний, като зежалъ отъ една-  
та и другата страна по 250—300 гроша.  
Писмата които му сж прашали отъ Фенеръ  
го свѣтвали да ся мѣчи какъ да е да уни-  
ри духовети щото да може да събѣре па-  
ри; че тогава една часть отъ тия пари да  
уотреби за музеверлици а останото ако е  
възможно да остана да прати въ Фенеръ.  
Сѣщо ни увѣряватъ че Писій ималъ взаим-  
нописаніе съ логотетъ бей.

Нъ което повече поддѣга ненавѣжданіето  
ни къмъ фанаріотинѣтъ Писія, поведеніето  
му въ днешниѣтъ критически обстоятелства.  
По примѣрѣтъ на събратіята си Матевци,  
венеампловци, ... той изливалъ мръсни хули  
връхъ великенското приключеніе и връхъ  
ония които го извършиха. Има повече, той  
въспрелъ въ Дунница да ся спомянува у  
църквити името на Н. В. Султанѣтъ, че бы-  
ло грѣхота! Зеръ че грѣцкити владыци и  
патрици насѣдно съ Писія, не заслужватъ  
да ся турятъ въ числото на Бакхоса и на  
Сатурна.

Бѣлежатъ ни отъ Търново, 30 Маія злото  
сѣстояніе на училището въ Троянъ. Споредъ  
казваніето на дописникѣтъ ни то происходило  
отъ небреженіето и недостойнството только  
на учителѣтъ, кolkото и на селянити. При-  
вѣчаеме вниманіето на по главниѣтъ отъ се-  
лянити да ся постараятъ да наредѣтъ учеб-  
ниѣтъ си заведения и да ги насочятъ въ же-

лателниѣтъ успѣхъ. Най повече ний туряме  
надѣждити си връхъ г. братія Папазогларъ  
на които ревността ни е позната.

Препорѣчваме на Цариградскити Българи  
едно окръжно писмо, издадено въ Цариградъ  
14 Юніа, отъ новопоставенната компания:  
Азъ, ты, онъ и сѣдр. Мнѣніето на тая ком-  
пания, връхъ Цариградскити Българи е съ-  
гласно въ нѣколко точки съ нашето. Тия  
сношеніе съ ни питай и сѣдружіе и въ  
нуждно врѣмя, тя може да заключи пріятел-  
ски трактатъ и съ тебѣ думамъ дщерко у-  
сѣщайся снахо и сѣдр. въ градъ разумѣи  
Разликата ѣ отъ тия двѣти е че тя хвърчи  
по високо и ся общава да донесе годѣни  
и сѣжди стоки, както първо качество гора  
за граденіе черкова, пансион, училища и пр.  
и пр ... Тия стоки ще сж средствата съ  
които ся надѣва да постигнѣ цѣльта си  
която е, мислимъ, начертана въ слѣдующи-  
ти думи:

«Първата потреба на единъ народъ, нач-  
нува окръжното писмо, е да развила ум-  
ственниѣтъ си сили и да умножава вещес-  
твенниѣтъ си средства. Първото ѣ постига  
съ науки и образованіето; второто съ  
търговіята и икономіята. Науки даватъ  
крила на ума, за да ся възвисѣва и да из-  
наиѣрѣва, а търговіята и икономіята прина-  
сятъ му средства, да извършѣва онова щото  
изнаиѣрѣва. Безъ тия двѣ начала, не може  
да има напредѣкъ въ кой да е народъ.»

Сичко е добро въ това предисловіе до  
когато е въпросъ за умноженіето на вещес-  
твенниѣтъ средства; въ възли ли въ развитіе  
то на умственниѣтъ сили, окръжното писмо  
не чини пари за Балкапанци до които осо-  
бито ся отправя. Балкапанскити и другити  
родозюбци ще слушаѣтъ додѣ ний ся говори  
за търговія, нъ задовѣ ли ся въ училища,  
пансион, наредби ... малко ги е грижа.

## КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

КЛИСУРА 18 Маія 1860.

Като ся свършиха вече годишницити  
испитанія въ общото на училище, идѣ  
съ това да прѣдамъ на читателити на  
«България» свѣтка за сѣстояніето на  
училището ни.

То ся знае, че за сѣстояніето на у-  
чилището трѣба да заключавамъ отъ слѣ-  
дствіята, които подаде испытаніето на  
ученицити, и затова вмѣсто собствени  
разсѣждения и изводи азъ напирамъ за



по-добър да представя на читателите, какъ станахъ испитаніята, та века сами вече заключаватъ.

Испитаніята станахъ на 1, 2 и 3 Маія. И три-тъхъ дни присъжествувахъ въ училището священството и голѣмо множество народъ. Първый день испитаніето ся отвори съ едно слово, което приказа главный учитель Г. Х. Груевъ, и на което прѣдмѣтъ бѣше нуждата, за образованіето, която има нашій народъ.

Прѣдмѣтити, отъ които сѣ испитахъ ученицити, сѣ тѣхъ: Първи знанія, св. Исторія, Пространный Катихизисъ, введеніе въ Всеобща Исторія Срѣдня и Нова, Землеописание, Аритметика, Геометрія, Физика, Психологія, Българскій и Турскій языци и начяла отъ Францускій и Гръцкій языци.

Ученицити на число 50 души, раздѣлени на четири класове, отговорихъ ся свободно и добръ въ всичкити прѣдмѣти, отъ които сѣ испитахъ. По отличити ученици сѣ надарихъ съ нѣкой книжици.

Мы никога не сме сѣ надѣли за такива успѣхи въ училището ни, каквито сѣ показахъ сега. За тѣхъ по право най-много сме длѣжни на главния ни учитель, както и на училищнитѣ надзиратели и почтеннитѣ старѣйшини, като въодушевени отъ ревностъ за образованіето на младити ни, полагатъ голѣми грижи за училището. Нека имъ бѣде вѣчна признателность отъ нашии съотечественници.

Забравихъ да кажа, че на края на испитаніята единъ отъ ученицити, на възраст 12 годишенъ исчете едвъ молитва на Турскій языкъ, което направи голѣмо впечатленіе върху забитина ни, който присъжествуваше на испитаніето, и който изяви благодареніето си предъ учителя и присъжествующити. Една пѣснь на Н. И. Величество Султана, испѣна отъ ученицити, и посрѣшната съ рукоплесканія заключи испитаніето, отъ кѣто неостана чловѣкъ разсѣдителенъ да сѣ неблагодари. Утѣшително бѣ да слушя чловѣкъ бащити

и майкити на ученицити, съ какво въсищеніе примахъ чадата си, които отлични въ испитаніето и надарени съ невинна радость на лицето си тичахъ въ обятіята на родителити и покровителити си.

### ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Срѣщнуваніето на Императора Наполеона въ Баденъ съ Германскитѣ князове занимава духовети въ Европа. Надѣватъ ся че отъ тѣхъ конференци направени между отлични лица ще произлѣзатъ добри слѣдствія за утвърденіето и упазваніето на мирътъ въ Европа. Тѣхъ надѣжди ся видятъ да ся потвърдятъ отъ разговорити които станали между събранити князове. Думатъ че императорътъ даде примирителни увѣренія, нѣ безъ да докачи нито въпросити за вътрешната политика, нито германскіятъ въпросъ нито Италійскіятъ.

Конференціити сѣ свършили и на 6/18 Юнія императоръ Наполеонъ стигналъ въ Парижъ, и станълъ свърѣтъ отъ министирити. Въ истіятъ день на пристигнуваніето на Наполеона въ Парижъ Прускіятъ регентъ свикалъ германскити князове за да имъ изрази признателностьта си за дѣто присъжествували на срѣщнуваніето му съ французскіятъ императоръ, съ цѣлъ да приематъ изобщо примирителнитѣ увѣренія на тоя самодържець.

Той приложилъ че ще внимава върхъ цѣлостта на Германия и това ще бѣди цървата му грижа; че, за да извърши това дѣло, той не ще ся остави подъ вліяніето на мыслѣта че нѣколко конфидерални не сподѣлятъ намѣреніята му върхъ вървежътъ и цѣльта на пруската и германската политика.

Австрія, дума князътъ като свършва, направи за едно споразумѣніе приговори върхъ които основавалъ голѣми надѣжди; тѣхъ приговори ще ги съобща на князове-ти кога-

то Австрія ся нареди. Той обещава да слѣдва пѣтътъ по когото е досега вървѣлъ въ Прусія и въ Германия; и ся надѣва да приговори други послѣдователи въ политиката си.

Тѣхъ тѣхъ конференци които ставаха съ искренни патриотически чувства отъ страна на Прускіятъ царъ ще поставятъ едно съгласіе между Австрія и Прусія върхъ европейскитѣ въпроси които висятъ и най повече върхъ германскіятъ въпросъ.

Германската діета, въ засѣданіето си отъ 14 Юнія сѣ занимава исклучително за прѣдмѣти които ся относятъ на управленіето на федералнитѣ крѣпости.

Не ся съмнѣваха никакъ че като Гарибалди привземе Сицилія ще мине и въ Италія. Въ истото врѣмя като ся занимава да постави въ островътъ едно врѣменно правителство, генералътъ на италійскити сили не напуща тоя проектъ. Споредъ една депеша, Гарибалди ся готвялъ да нападне Мессина. Друга една отъ Віена, 18 Юнія, извѣстява че 2000 души Гарибалдовци подъ команданството на колонелъ Медичи влѣзли въ Калабра (южната страна на Италія) дѣто жителити начнували да ся поддигатъ. Бунтовницити поставили урдіята си на Барселонъ, петъ мили далечъ отъ Мессина на Нѣмскити вѣстници думатъ че тоя походъ който влѣзълъ въ калабрити дошелъ отъ Генуи.

Единъ парламентъ щялъ да ся събере въ Палерма за да жреби съединеніето съ Сардинія.

Отъ негова страна Неаполското царство прави военни преуготовленія за да упазни осталити си държави. То рѣшило една защителна ордія на Регжіо. Остъ Дайче-постъ дава числото на военити сили по сухо и по море на Неаполското царство. Споредъ тоя вѣстникъ пѣшити были 65,306, конницити 6,736 артилеріята 6322 души и 1347 конѣ, инженеръ 2880 души. Тѣхъ войската готова да дѣйствува ся съставля отъ 92,586 души и 8997 конѣ



Резервата отъ 48,000 конници и 3000 артилерія, което въздига оичката войска по сухо на 143,586 души. Морската сила се състави отъ 98 кораби 832 тона.

Франція ное вече официјално съединени провинции и се труди да положи едно управление съобразно съ нейното. Много декрети издадени въ Мониторътъ нареджва разнити заведения на правленіето, военното раздѣленіе на провинциити, търговіята, пштитата. На 14 Юнія извънредни комисари издали слѣдующата прокламация за минуваніето на Савоа и на Ниція подъ Франца:

« Жители.—Желаніята ви се изпълниха! Снабденъ отъ пълна власть на Н. В. Императорътъ, подписахъ съ извънредниятъ комисаринъ на Н. В. Сардинскіятъ царъ актътъ който потвърждава че Савоа и Ниція се съединяватъ съ Франца.

« Отъ днесъ нататкъ, вий сте Французи въ народността както напредъ французи въ чувствата си. Въ името на императорътъ ви приемамъ въ голѣмата фамилия, която е горделива и щастлива да ви отвори редовети си. Смиъсени съ нашити, вашити интереси ще бѣдате отъ сега прѣдметъ на непрестанни старанія на самодержецътъ който въздигна толко високо славата и добротѣстието на Франція. »

Въ Испанія, въ свѣтътъ на депотатити, състоието на морскити сили привлечи вниманіето на членовети и министрътъ вѣзълъ въ подробности връхъ тоя подлогъ. Отъ 1840 морската сила на Испанія се умножавала постепенно. Това доказва че съ внимателно занимали за нея. Отъ друга страна, търговскити кораби съ умножили чувствително; на 1845 тѣ были 2662, на 1860 съ 8476.

Спасителни реформи се сѣдватъ съ голѣма дѣятелность отъ императорското правителство. Въ истото врѣмя В. В. пхтува изъ провинциити за да разгѣда състоието имъ и да ги нареди съобразно съ желаніята на Н. В. удобренія ввождатъ и въ другити чѣсти на правленіето. Н. В. Ружди паша се найменува прѣдсѣдатель на свѣтътъ на смѣткити, който се основа за

да се занимай за реформи които трѣба да се введатъ въ финанциити на правителството.

Н. высочество вѣзе въ службата си слѣдъ обыкновенни обряди и слѣдъ чтеніето на императорскіятъ хаттъ на когото съдържаніето е слѣдующето:

« Наименованіето на единъ прѣдсѣдатель въ свѣтътъ на финанциити реформи които днесъ ставатъ, кой-то да има сичкити качества които са изискуватъ за тая служба, като се видѣ за нужно и vysokата способность на В. Везиръ Мехмедъ Рушди паша като се припозна, ний избраме тоя высокъ чинѣвникъ; повикахме го при насъ и му предадохме тая важна служба. Заповѣдаме тая заповѣдъ да се обнародва.

« 5 Зилкаде 1276. »

Новото министерство въ Влахія наредило програмата си. Ето споредъ Бизандисъ по главни точки на тоя документъ който е подписанъ отъ сичкити министри: Г. г. Голеско, Росети, А. Братіано, Филипеско, Боереско, Владовано:

« Поканели отъ нашіятъ князь да земемъ юздити на правителството, ний ще се мжчимъ да посветимъ сичкити си старанія за успѣхътъ на държавата и се надѣваме че ще се поддържимъ отъ патриотизмъ и отъ еднодушното спомаганіе на Руманити. Ще се считаме щастливи ако можемъ да отговоримъ на повѣреніето съ което Н. В. князьтъ благоизволи да ни почите, както и на надѣждити на отечеството. Вѣрни пазители на конвенцията, никога не ще я престѣпимъ, никога не ще злоупотребимъ расположеніята ѝ. Съединеніето което князьтъ представлява ще оя утвърди и ще стане законно и дѣйствително. Искренни пріатели на една безпристрастна система, ний знаемъ че тя чърпа сила та си въ равенството и въ почетъта на законити. Прочее ний ще стоимъ съкога вѣрни на законността и не ще дѣйствуваме нито противъ законътъ, нито вѣнъ отъ законътъ. Ще се мжчимъ да защищаваме правдата като отдалечяваме съкой пристрастенъ духъ, сичкити лични борби и антипатии, и ще даваме помощта си само за онова което може да води къмъ доброто на отечеството.

« Княжеството се намира въ една епоха отъ която се много надѣва, въ

една възродителна епоха; нъ това възраждане трѣба да произведе полза за отечеството а не за разнити партіи. Отечеството се надѣва за това, и вдѣхнати отъ това убѣжденіе ний ще го земимъ за водителъ въ нашето поведѣние.

« Нуждита на нашата държава съ многобройни толко въ вънкашнити работи колкото и въ вътрѣшнити. Политическото ѝ вънкашно положеніе е подъ порочителството на голѣмити европейски сили. Слѣдователно отъ припознаніето на нашити права, основани връхъ завѣщаніята ни съ В. Порта, ний вѣздохме въ новото европейско общество. Това условіе е крайно пріятно за нашето съществуваніе. Треба прочее да се мжчимъ да го упазимъ внимателно и разумно. Не ще забравиме че само единъ дѣятеленъ народъ може да рече, Азъ! Това положеніе ще възбуди състраданія които силити иматъ къмъ насъ, защото силата е която поставя благочиніето востоянно а не слабостта. »

« Вѣстникъ Пей обнародва слѣдующата депеша отъ Тербинъ, 7 юнія. Като отбѣгнучаха съкакво нападателно движѣніе отъ наша страна, жителити на Дробнякъ и на Скокъ (седа въ чърна гора) минаха границити, презъ нощта на поведѣльникъ 7 Зилкаде, и нападнаха горилта козихина. Изгориха дваайсетъ къщи. Една битва стана до четирисѣтъ отъ нападателити и двама капитани съ нишани черногорски се убиха; до толкова още се изгубиха въ рѣката Торе. Тѣ се думатъ, на срѣщніятъ брѣгъ и се готвятъ да се повърнатъ. »

## Сѣкакви нѣща и Новини.

— Увѣряватъ ни че г. Ексархотъ напуска изданіето на православната си Фанарія и я дава на Българската книжница. г. Буриовъ ще я думатъ, редакторува.

— Послѣднити новини отъ Русе извѣстятъ, че Н. В. В. Везиръ трѣгналъ отъ тоя градъ за Видинъ.

— Миналата срѣда изгориха на зарапханата още 14 милиона гроша каймета и 525,900 каймета съ лихва.

— Послѣднити новини извѣстятъ че Черногерцити пакъ зафанали да разбойничествуватъ и да нападатъ по турскити страни.

— Византистъ извѣстятъ, че рапортътъ когото направи послѣдното грѣцко събраніе за избираніето на грѣцкія патрикъ, се занесълъ на В. Порта у повѣдѣльникъ отъ една депутація.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Юнія 17

Лпр. Тур. Гр. ... 107-20

Лпр. Анг. ... 116-20

Минцъ ... 55



## ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ.

Дѣловѣта на сърдцето  
отъ Августъ Макетъ (1)

Колкото за васъ госпожа, не ще правя нито давя, нито съблазня. Вий сте подобно свободна, никой не ви видѣ като вѣздохъ, никой не ще ви види като излѣза, нека да говорите на никого за визитата ми. Ща ида да намѣря двамата си прѣатели които доведохъ съ мене и които ще засвидѣтелствуватъ въ нужно врѣмя за утѣреността ми въ тая работа. А, госпожа предвиждахъ съмъ когато отказвахъ толко ржката която августиятъ ни императоръ ми насили да прѣема. Какво ще рече императорътъ, ако знаеше поведението на храпеницата си? Нъ, бѣдете мирна, ще му го примѣля. Ще го премѣля на сѣкиго, ако не ми насилите, чрезъ нѣкоя нова погрѣшка, да продумамъ.

Княгинята ся бѣше понизиднала малко; тя слушаше, запинала, и поглѣщаше сѣкоя дума.

—Ще нарѣчя грѣшка, и тешка грѣшка, продължаваше Новарчинъ значително, постѣпкити които може да направите, было за да ми слѣдвате, было за да дойдите да ми намѣрите. И като ви ся общавамъ да не казвамъ нищо на императорътъ, ще нарѣчя грѣшка и сѣкоя постѣпка за да си оправдайте предъ него, когато не ви наколади. Разумѣхте ли: обаче повтарямъ свободна сте; и двамата сме свободни, сбогомъ, господи; сбогомъ за сѣкога!

Като говореше тѣй князьтъ поздравя жена си, и като измина бързо сичкѣятъ пѣтъ отъ дѣто Армандъ бѣше ми налъ да стигни въ тая злощастна стая загуби ся завчѣсъ.

Княгинята бѣше останала права, въ същото положеніе. Тя слѣдваше мѣхалически съ око тоя човѣкъ кой-то ся

сличаваше малко по малко въ тъмнотата.

Щомъ като не видѣ и не чу вече нищо, тя ся съзѣ и разумѣ за първи пѣтъ състояніето си. Порони съззи, и като сапикаса Арманда който ся нишеше въ кюшето:

—Възможно ли е! извика тя съ гнѣвъ; тука ли сте още, господине?

Армандъ бѣше благодаренъ да даде животътъ си само да ся махне отъ една дупка.

—Отивамъ си госпожа рече той отивамъ си.

—Врѣме е, когато ся погубихъ, заплака злощастната жена.

—Нъ, госпожа, поне недѣйте ми набѣжда, рече младѣтъ момѣкъ отчаянъ Вий знайте добръ че не съмъ виноватъ

—Е какво! извика тя, не сте ли тука, негли...?

—Вий знайте какъ съмъ тука.

—Да, тая смѣшина прикаска.

—Нъ, госпожа, това не е прикаска истинната е.

—Господине, рече тя, вий направихте безчестно дѣло, едно предателство като вѣздохте тука. Това е много злодѣйна смѣлость която ми погубва, както и вий видите; нъ не обезчестявайте злодѣйството си чрезъ лѣжа. Мразя ви виноватъ, презирамъ ви безумень.

—Какво! не ми ли вѣрвате, госпожа?

Тя поддигна рамената си.

—Какво! вий мислите че азъ самъ съмъ вѣзълъ у васъ?

Потѣпка го съ единъ истинно княгински поглѣдъ.

—Нъ азъ незнаехъ поне че кѣщата ви имала двѣ врата, госпожа, рече Армандъ.

—А тоя ключъ?

—Пѣхнали го въ джебътъ ми. Кой?

Безъ съмнѣніе оныя които ми доведоха. Да видимъ, госпожа, не ми глѣдайте съ тоя начинъ; не съмъ достоенъ негли за прощеніето ви, нъ не заслужавамъ пакъ и гнѣвътъ ви. Госпожа, заклѣвамъ ся въ животътъ на баща си разумѣйте го добръ, че ми уловиха, че ми возиха до вратата ви, ми введоха

тука, безъ да знамъ друго освѣнъ че ми водятъ въ тъмница. Сичко (коего нди до главѣтъ е страшно; жертва сте на единъ неразбранъ; нъ не ми бѣдете не съмъ за нищо въ това; и увѣрявамъ ви че бѣхъ искалъ, ако и да изгубя животътъ си да не съмъ служилъ за причина на примеждіето което стана преди малко.

—Нъ, ако ви вѣрвахъ, рече тя, въ какви подложенія бѣхъ насилена да падна? Ако наистина хората които ви уловили, както казвате, ви сж довели тука; ако ви сж пѣхнали единъ мой ключъ, тѣ не сж отъ полиціята агентъ. Най послѣ кои сж и какво сж искали? Да видимъ! свѣтлина

—Е какво! още ся съмнѣвате, рече Армандъ, не осѣщате ли че сичката тая примка ся е задѣжнила за погубваніето ви!

—Нъ отъ кого?

—Ако вий не знаете, госпожа, какъ искате да зная азъ?

—Нъ, господине, ако сж употребили васъ за да ми погубятъ, тѣ сж имали нѣкакви причини...защо вий а не другъ...Ахъ!...Вий мълчите. Знайте добръ колко неразуминти ви похвали направени високо и изрѣчени на сѣкадъ вий знайте колко приструвката ви за да дохождате сѣкадъ дѣто съмъ была, ми сж компромитисали. Знайте да не сж избрали васъ за това а не другиго?

—Нъ госпожа, повърна Армандъ, сичко това не бы ви толко компромитисало колкото тоя портретъ, главниятъ аргументъ, на мѣжтъ ви. И тоя портретъ, вий не ми го отдавате, мисля.

Калиста истрѣпна и ся смѣля п тая

—Защото, послѣдва той, ако стопте да казвате че улавяніето ми и ключътъ сж мои измыслюванія, портретътъ не с и не можелъ е да падни въ рѣцѣти на князьтъ Новарчинъ безъ да знайте защо и какъ.

(слѣдва).